

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. பு. ச. ச.] ஐயாசச 191. மாசி 19-1. 22. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, February 22, 1844. [Vol. IV. No. 4.

வீரமாமுனிவர்செய்த ஞானவுணர்ச்சி.
நான்காமுணர்த்துதல்.

பாவத்தால்வருவ கேடுகள் காண்பிக்கின்றது.

எவனாகிலும் தன் ஞானேதான் கெட்டுப்போகிறது என்று லலாதே வேறொருகாரியத்தினாலு மல்லவென்று தர்மிஷ்ட யோவான் கிறிஸ்தோஸ்தோமுன் எண்கிறவர் வசனித்தார். அதேதென்றால் மனிதனுக்குத் தன் மனசில் மல் வருகிறசேதம் சாவு நோயு துது துன்பம் நிர்ப்பந்தமெல்லாம் ஆத்தமத்துக்கு நன்மையல்ல தே கேடல்வ, தன் மனசாய்ச் செய்கிற பாவமாத்திரம் ஆத்தமத்தைக் கெடுக்கிறது. அத்தால் வருகிற கேடுகளை மெய்யான கேடுகளென்று சொல்லப்படும். அப்படிப்பட்ட கேடுகளை மனிதன் நினைபாதபடியார் பாவஞ்செய்து தன் ஞானே தான் கெட்டுப்போகிறது. நினைத்துப்பார்த்தால் அப்படிவரமாட்டாது. ஆகையால் ஒவ்வொரு பாவத்தினால் வருகிற கேடுகள் எத்தனையென்று கினைத்துப்பார்.

அதின் முதலாங்கேடாவது. தேவ வரப்பிரசாதங்களை யிழந்து போகிறகேடாம். அதேதென்றால் நீ ஞானஸநானம்பெற்றவன்று தேவவிசுவாசம் நம்பிக்கை பத்தியென்கிற வரப்பிரசாதங்களை விட மதியாத ஆபரணங்களாய் உன்னுத்தமத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அதுதான் உன்னுத்தமம் சகல கிரமமும் அவங்காரமுட்கொண்டு சருவேசுரனுக்குமவர் துதர்களுக்கும் வெகு பிரியமாகப்பட்டதே. ஆனால் பாவஞ்செய்தபோது சருவேசுரன்மேலிருந்த பத்தியையும் விசுவாசம் நம்பிக்கையையும் போக்கடித்ததினால் அந்த வரங்களுடைய அவங்காரமெல்லாம் கெட்டு உன்னுத்தமம் அருவருப்பான அவலட்சண பாவங்கோலத்தால் மூடப்பட்டது. அதனுள்ள நானையக்கேடு எத்தனையென்று பார். அதெப்படிபெற்ற கவ்யானம் பண்ணப்போகிற ஒரு ஸ்திரி பட்டுப்பட்டாவ னிமுதலான வஸ்திரங்களையும் பொன்னுபரணங்களையும் உயித்து மணிர்து மலங்கார சிக்காரத்தோடே போகிற வழியிலே அடிபறிகாரர் கையிலே யகப்பட்டு அவர்களால் ஆபரணங்களையும் பறித்து வஸ்திரங்களையுமீர்ந்து நிருவாணத்தேடு விடப்பட்டால் எப்படிக்காத வெட்கமுஞ் சலிப்புமுண்டாயிராது? இவ்வல்லாமல் வெகு மகிமையாரம்பத்தோடு சிக்காசனத்தேறியிருந்த இராசாவை மாற்றிநான் பிடித்து அவன் முடியையுஞ் செங்கோலையும் மற்றுமுண்டான இராசாபரணங்களையும் பறித்து விழுத்தாட்டிப்போனால் அந்த வெட்கத்தினால் அவன் மன்தார் முன்குப் பரிமாறலாருமோ? ஆனால் அதிலும்பார்க்க உன்னுத்தம் மணிர்திருந்த தேவாபரண மகிமையெல்லாம் பாவமென்கிற மாற்றான் பறித்தவுடன் எத்தனை நிர்ப்பாக்கியாலும், அப்படிப்பட்ட கிருவாண அவலட்சண ஷேத்தோடே தேவசமுக்கத்திலே எப்படியிருப்பாய், ஐயோ! பாய்யே! இர்தக் கேடுகளை நினையாமலிருக்கிறதென்ன?

இரண்டாங்கேடாவது. நீ இத்தனைநாளும் தெண்டித்துத் தேடின புண்ணிய பலனெல்லாம் பாவஞ்செய்தவன்றே கெட்டுப்போகிறதுண்டு. அதேதென்றால் சிறுபோதே தொடுத்த யாதொருவன் இராசாவுக்குச் சேவித்து வெகு திரவிய வெகுமானங்களைப் பெற்றிருக்கிறவிடத்திலே ஒரு சதியைச் செய்தார் சகலமுடிந் து சீவனையுமீழ்ந்து போவான். அப்படியே மனிதன் சருவேசுரனுக்குப் பயபத்தயோடு பண்ணசெய்து தேடிய புண்ணிய பலன்களையெல்லாம் ஒரு பாவத்தினால் விழந்துபோக நியாயமாயிருக்கும். அதனால் நீ எத்தனை செப்தவையே பண்ணினாயோ? எத்தனை ஒரு சந்தியொழுத்தல் காத்தாயோ? எத்தனை பிட்டுசை தானங்களைக்கொடுத்தாய்! பூசையிராத்தனைகேட்டாய்? வேண்டியும், ஒதுய்ய-கண்விழித்தாய்-சகலமும் ஒரு பலனாயில்லாமல் ஒருக்காலும் புண்ணியஞ்செய்யாதவன்போல வெறுமையாய்ப்போவாய். ஒருவன் தன் விடுகிறையத் தேடிவைத்து திரவியங்களை ஒரிராயத்திரியிலே கள்னர் வறிக்கொண்டுபோனதுபோலவும் வெகு தெண்டிப்போடுண்டாக்கன தேட்டத்திற் பலகிய காய்களியெல்லாம் ஒரு புடலாலுதிர்ந்து விழுந்து சகலமுடிந் துபோனது போலவும் அப்படியே உன்னுத்தமத்துக்கு ஒரு பாவத்தார் செதமுல் கே

டுகளுமாமே. ஐயோ! பாவ இம்மாத்திரம் அழிபாடுகளை விசாரியாமலிருக்கிறயோ?

மூன்றாங்கேடாவது. மோட்சவுரிமையை இழந்துபோகிற கேடாம். அதேதென்றால் ஞானஸநான வரப்பிரசாதமடைந்தவன் சருவேசுரனுக்குப் பின்னையாய் மோட்சத்துக்குரிமைக்காரனுப்ப்போய்ப் பசாசுக்கையால்மீட்கப்பட்டலாஞ்சுனை அவனுத்தமத்திலே பக்கப்படுமே. ஆனால் பிதாவைப் பிறக்கணித்த பின்னே அவனுரிமை பெறமாட்டாததுபோலச் சருவேசுரனுக்கு விரோதபாவஞ்செய்த மனிதன் அவருடைய பின்னையென்ற பேரும் மோட்சவுரிமையிருக்கப்பட்ட நன்மையும் இழந்துபோவதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்படியென்றால் புத்தியற்றபாலியே உனக்குப் பூலோகத்திலே தாய்தகப்படுந் கிடைக்கப்பட்ட உரிமை சுதந்திரக்கடதாசிகளைக் காட்டிலே ஆற்றிலே ஏறிவாயோ? இராசாக்களார் பெற்ற வரிசை மாண்பங்களைக் கழித்துப்போடுவாயோ! நாயன் நாய்ச்சிகியாலடைந்த இட்டக்கடதாசிகளை வேறொருவன் கையிற் கொடுப்பாயோ? அதை வெகுவாஞ்சை தெண்டிப்போடு தேடுகிறதல்லாதே போடுவாரில்லை. ஆனால் இவ்வுலகமும் அவ்வுலகமுமியாதவையிற் சருவேசுரன் கொடுத்த மோட்சராசகியத்தினுரிமையும் தம்முடைய பின்னையென்கிற பேர் மகிமையும் பசாசு மீண்டுகொண்ட நன்மையும் சகலமும் வேண்டாமென்றறிந்து யீனவும் பசாசுக்கடிமையும் நரகத்துக்குரித்தானியுமாய்ப் போனாயே-இப்படிப்பட்ட நன்மைக்கேடும் புத்திக்கேடும் இன்னமும் உனதிலே கேடாய்க் காணாமலிருக்கிறதென்ன?

நாலாங்கேடாவது. தேவமாதா முதலான மோட்சவாசிகளுடைய சகாயஞ் சலுகைகளை யிழந்துபோகிற கேடாம். அதேதென்றால் இராசாவின் முனிவடைந்தவனுக்குமீதி பித்தானிகளும் முனிவாய்க் குடியானவர்களும் ஒருவரும் மசியாமல் இராசாதுரோகியென்று கண்ட கண்ட இடங்களிலே நிந்தித்து அடித்துப்போடுவார்களே. அப்படியே பாவத்தினால் சருவேசுரனுடைய முனிவடைந்தவனுக்குச் சகல மோட்சவாசருடைய உதவியில்லாததுந் தவிரப் பூலோகத்திலே சகல படைப்புக்களும் படைத்தவனுக்குச் செய்ததுரோகத்துக்காக அவன்மேலே பகையாய்க் கொடிய சேவகர்போல எந்தெந்தக் காரியத்திலேயும் விரோதிர்ப்பும் வாதிப்புமுண்டாக்கும். ஐயோ! பாலியே, வானத்தையும் பூமியையும் உனக்கு விரோதமாகக் கி எப்படிச் சீவிக்கப்போகிறாய்? எனித்தையே கேட்டையும் விசாரியாமலிருக்கறாய்?

கடைசியிலே வருகிற கேடாவது ஆத்தமத்துக்குச் சீவனாயிருக்கிற தேவவிஷ்டப்பிரசாதங்களை இழந்துபோகிற கேடாம். அந்த தென்றால் சரீரத்துக்கு ஆத்தமம் சீவனாயிருக்கிறதுபோல ஆத்தமத்துக்குத் தேவ விஷ்டப்பிரசாதம் சீவனாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட பிரசாதத்தை இழந்துபோனால் ஆத்தமம் உயிரில்லாத சுவத்துக்குச் சமாணமாம். அதினால் செத்த மனிதனுடைய சுவத்துக்கு நல்ல வஸ்திராபரணத்தைத் தரித்துத் தலையிலே முடியையும் கழுத்திலே மாலைமையும் கையிலே மோதிரங்களையும் பொற்பாதரட்சையையும் தொட்டுகிறபாட்டினால் உலகத்துக்கு ஒரு இராசாப்போலே கண்டாலும் கைகால் அசைக்கலாமோ? கண் திறந்துபார்க்கவும் காதுகேட்கவும் வாய்திறந்து பேசவும் ஏதுமோ? ஒரு கிரியையுஞ்செய்ய வேலாதே! அப்படியே பாவத்தால் உன்னுத்தமம் செத்தவிடத்திலே நீ உலகத்திலே வஸ்திராலங்கார கெம்பிரத்தோடு நடந்தாலும் கண் மூக்கு நாக்கு செவி முதலான சகலவிந்திரியங்களுள் திறந்திருந்தாலும் ஆத்தமஞ் சீவிக்கிற கிரியையொன்றுஞ் செய்யலாமாட்டாது. எத்தனை நல்ல கிரியை நினைத்தாலும் தரும் வசனம் பேசினாலும் செப்தவ புண்ணியஞ்செய்தாலும் ஒன்றும் ஒத்த பலனுள்ள கிரியையாயிராது. இவ்வல்லாம் செத்த சுவத்திற் கொஞ்சநேரம்போகத் தூக்கந்தம்நாறிய பூச்சி புழுக்களுடைய அருவரப்பி யிருந்து ஒருவருக்கிட அண்டமாட்டாததுபோல நீ பாவவரப்பி யிருந்து செத்து பாவவிருக்கிறபோது நானுக்குநான் தூர்க்குநான் தூர்ச்சுணக்கிரியைகள் மிருந்து ஏழுதலையான பாவங்களும அவற்றால் பல்குகிற மற்றுண்டான அவருணை தோஷங்களும் பிறவணத்துஞ் சூழ்ந்து சருவேசுரனுக்கு

ம் மோட்சவாருக்கும் அருவருக்கப்பட்ட ஆத்தமாயிருப்பா யே.

ஐயோபாவி—இவையெல்லாம் நினையாமலிருக்கிறயோ? அழிகிற சவம்போல ஆத்தமம் தூக்கத்திற்குக்கூட சுகந்த பரிமளம் வீசு கிற வஸ்திரங்களை உடுத்தவதென்ன? பசாசுக்கடிமைப்பட்ட ஆ த்தமத்தைக் கொண்டு இராசகிரீடந்தரித்தாகிறதென்ன? நரகத்து க்குள்ளே தள்ளப்பட்டவனாயிருக்க உலக பாராட்டுக்களைக்கேட்டுக் கெம்பிரங்காட்டி ஆகிறதென்ன? இப்படிப்பட்ட அழிபாடுகளை ல்லாம் ஒருபாவத்தால் வருகிறபோதே நீ செய்கிற கோடாகோடி பாவங்களுடைய கேடு சேதங்களைத்தனை? அவையெல்லாமொரு மிக்கக் கணக்கிட்டுப்பார்த்தால் பயந்து வெறிச்சுப்போய் இனி மேல் யாதொரு பாவஞ்செய்கிறதற்கு மனசுவருமோ வரமாட்டா னுபார்.

ஒருவர்த்தகனுடைய மகன் குதுவினையாட்டியே பழகித் தோ ற்றுப்போகிறபோதெல்லாம் தன் பிதாவுக்குக் கடதாகியவெழுதி யனுப்ப அவையெல்லாம் தகப்பனுத்தரித்துக்கொண்டு வருவான். ஒருநாள் நாற்பதிலாயிரம் வராகன் தோற்றுப்போய் அதற்குக் கட தாகிகொடுத்தவிடத்திலே தகப்பன் அதைப்பார்த்து இப்படியே தன் மகன் கெட்டுப்போகிறதென்று அறிந்து அவனுக்கு நம் புத்திவருவிக்க வேண்டுமென்று வீட்டுக்கழைத்து அவன் தோற்று ப்போன உடைமையெல்லாஞ் சாக்குகளிலேகிறைத்து அவன் முன் னாகச் சாக்குகளெல்லாம் அவிழ்த்துக்கொட்டி இடெல்லாம் நீதோ ற்றாய் எண்ணிப்பாரென்று சொன்னவிடத்திலே அவன் திடுக்கிட டாற்போலே அதிசயித்து இம்மாத்தியமுடைமை நான் தோற்றே டோ? இம்மாத்தியயித்தேசே? அப்படியென்றும் கெட்டுப்போ னேனென்று சொல்லி இனிமேல் ஒருக்காலும் ஒரு வினயாட்டும் வினயாட்டமாட்டெனென்று ஒருமித்துச் சகலத்தையும் வெறுத் தான். இப்படியே அவன் பணங்களுடைய சேதத்தைக் கண்டு ஏக்கிச் சகல வினயாட்டுக்களையும் வெறுத்தானென்றால் நீ அழியா த திரவியங்களையும் ஞான சம்பத்துக்களையும் தேவ வரப்பிரசாதங் களையும் கொடுத்து அழித்துப்போட்ட சகலத்தையும் புத்தியின் க ண்ணுலனவிட்டுப்பார்த்தால் அந்தச் சவப்பால் உன் பிராணனை உடலிலே பொறுத்திருக்கலாமோ? மனஸ்தாபத்தால் இருதய ம் பிளந்து பொடிபொடியாய்ப் போகிறதல்லாதே இனிமேல் ஒரு க்காலும் யாதொரு பாவவினயாட்டு உலக சுக வினயாட்டுக்க ளைச் செய்கிறதற்குத் துணியமாட்டாய். ஐயோ! பாவி, ஏனிப்படி ப்பட்ட நினைவுகளை நினையாமலிருக்கிறாய்? குரியனைப்போலத் தெ னிந்தபுத்திக்கண்களை ஏன்மோக மேகங்களால் மறைத்துக்கொ ண்டு கிரிகிறாய். மோகமயக்கத்தை விட்டுணர்ந்து செய்த பாவத் துக்கு விதனப்பட்டுப் பிரார்த்தித்துக்கொள்.

தயாதிமனஸ்தாபஞ் சொல்லவும்
நான்காமுணர்ந்துதல் முற்றுப்பெற்றது.

பெரின்பக்காதல்—விசுவாசம்.

சென்றே பரஞ்சுடரைத்தெண்டனிட்டேகைருவித்து
நின்றெடுனையானுதித்தனெனுவ் கத்தாவின்
ஆணிதைத்த செங்கரமுமப்போருகபதமும்
பூணமுடிமுன்னாற் புனைந்த திருத்தலையும்.
துன்னும் பெரும்பாவி சோடிட்ட கையதனூற்
கன்னத்தடிக்கக் கலங்கிச் சிவந்த கண்ணும்
பிச்சுக் கலந்த புளித்தமகவின்சமம்
வைத்துச் சுவைபார்த்த வண் மணிவாயும்
மாறியதிர்வந்தடர்ந்து மாணமற்றவன் பாலிக்
காறியுமிழ்நீர் கறை மிகுந்த மென்முகமும்
பாங்கினுடல் கூனவுருப்பட்டம்பதிந்துருத்தத்
தாங்கிச்சினைவைத்தனைச் சமந்தபொற்புமுங்
கற்றாணிற்சேர்த்தியுக்கிக் கட்டியடிப்பட்டவடு
வுற்றேயொழுமுதிர்க்ககையுடலும்
கண்டேன் கரைத்துமனக் கல்விளங்க்கண்ணருவி
விண்டேயொழுக் வினையனுளமெவீந்தேன்.

பஞ்சுநந்திரங்கலைத்.
லப்தவனி அல்லது பேறழிவு.
(Continued from page 19.)

சம்பகாவதி நகரத்திற் கிழவனாயிருந்த தேவதந்தனென்னும் ஓ

ரு சாவகாரியின் பெண்சாதி அந்நிய புருஷர்களிடத்திலாசை
கொண்டிருக்கையெல்லவாவைக் கண்டவொருவிடனவனைக் கண்
டு—பெண்ணை—என் பெண்சாதியிற்ற்தபடியினுள் மிகவுந் துக்கி
த்துக்கொண்டிருக்கிறேனெயென் துக்கத்தைப் பரிசுரித்தால் உனக்
குப் புண்ணியமுண்டு—உன்னைப் பார்த்து மிகவும் ஆனந்தமாயி
னேனெனவதைக் கேட்டவருண்மனதிலிவ்நானமிருந்தால் என் கிழ
க்கணவன் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு தீபுநானும் பரதேசத்தி
ற் போய் வாழ்ந்திருப்போமென—அவனிது மிகவும் நல்ல காரிய
ஞ் சொன்னாய்—கீகணப்போதானும் அட்டியில்லாமல் இக்காரி
யத்தின் முயற்சி செய்யலாமென, அப்படியே மறு நாள் வெளிச்
சேறும் வேளையில் வெகு திரவியங்களை எடுத்துக்கொண்டு சங்கெ
தப்படி இருவருந் தேசாந்தரம் போகையைக்குறித்திருகாத வழி
போகையிலவ்ந்தெயொருபேரார்ந்தைவிட்டுப் பின்பு உன்னை பிள்
னே இவனை யாராயினுந் தேடிக்கொண்டோடி வந்தாந் பணத்
தையும் வளையுந் கொண்டுபோகிறதும் நிறி நம்முடைய சிவனையும்
வாங்குவார்களாதலாவனை விட்டுவிட்டுப் பொருளை மாத்திரமே
மாற்றிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்றுமனதிலேயே யாராய்ந்து
நிச்சயித்துப் பின்பவனை நோக்கிச் சொல்லுகின். இந்நதி மிகவு
ந் கடினமானது தண்ணீர் நிரம்பவருகின்றதாதலால் முன்னே எ
ல்லாவற்றையும் அக்கரையில் வைத்துவிட்டுப் பின்பு உன்னை நோ
வாமற் கொண்டு போய்க் கரை சேர்க்கிறதென—அவனும் மனதி
ன்படி செய்யென—பின்பவனித்திந்துப் பணமுழுவதும் வாழ்க்கை
க்கொண்டென் பிரிய நாயகியே, உன் புடையையும் அவிழ்த்துக்
கொடுத்தாயானுன்னை மறுபடி கொண்டுபோதல் வருத்தமாயி
ராதெனச் சொல்லி அவளப்படியே அவிழ்த்துக்கொடுக்கவதையு
ந் கைக்கொண்டுவன்வேட்கத்தினுலங்கங் காடியாரோடுஞ்சொ
ல்லமாட்டாடென்றெண்ணிக்கொண்டபகரித்த பொருளோடுக்கூ
டப்போய்விட்டான்—பிறகவன் அதைப்பார்த்துத் தன் மனதி
ல் வியாகுவித்து நாம் செய்த வேலைக்குப் பலனுடனேதானே கி
டைத்ததை அக்கிழப் பினம் அறிந்தாலென் செய்யுமோவெ
ன்றெண்ணிக்கொண்டு நாணத்தினாலே தண்ணீர்விறங்கி உட்கார்
ந்துகொண்டிருக்கையிலோரிறைச்சித் துணுக்கையையாய் பிடுகெ
யுன்னைக்கொண்டோடிவந்த நரி தண்ணீரினின்று துள்ளிச் கரையிலு
வ்நூத்த மீனைப் பிடிக்க நினைத்து வாயிறைச்சியைப் பூமியிற் போ
ட்டுக் கெளவப் போகையில் அம் மீன் மண்ணீரிற் குதித்தது.—நரி
திரும்பி அத்தசையண்டை வருவதற்குள்ளே அதை ஒரு பருந்த
றைந்துபோகவிதைப் பார்த்திருந்தவம்மாது கிரித்து மாம்பெரும்
மச்சமுள் போன பிறகு வானத்தைப் பார்த்து அவைமென்ப
தைக் கேட்டுச் சம்புகங் குராதத்தோடே எனக்கு நேரிட்டாற்
போலவே நீயுமுன் பதிபையுஞ் சாரணையுமிழ்ந்திப்போது திரீவா
ணத்தோடென்னைவண்ணமிடுகிறயென இப்படியிருவர்க்கும் வா
க்குவாதநட்டுகொண்டிருக்கையில் ஐஓதவள்கணவனுக்குத்தெ
ரிந்து அவன் அவனை மிகவுந் தண்டித்தோட்டிவிட்டானுதலாலந்
த்துணையைக் குறித்துச் சோகமுறமன் முதலாய் நீ உன் சாகை
க்குப் போவென—மகரர் தன் வீட்டுக்குப் போனவிடத்தில் அங்கே
வேடுருகு முதலையிருக்கக் கண்டு, நம்மிடத்தையுமொருவன் கைக்
கொண்டானிதற்குச் சாமபேதத்தைடங்களிலோருபாயுஞ் செய்வ
தைக்குறித்து நம்முடைய சினேகிதனை விடச் சொல்லுகிறவர்க
ளில்லையாகவாளவனையே வினாவேண்டுமென்றுறுதிசெய்து மீண்
டு நாவன் மரத்தண்டை வந்து சுமுகனைப் பார்த்து—மித்திரா—
பட்ட கரவிலே படுங் கெட்ட குழாய் கெடுமென்றும் போலவெ
ன் அபாக்கியத்தினுலென் வீட்டையுமொருவன் பிடுங்கிக்கொண்
டானினிநானென் செய்வெனென்று முறையிட—வானம்—நன்
றிகெட்டவனே—எனக்குப் பொல்லாங்கு தேடின நீ மறித்துமுட்
டாட்டனமாயென்னிடத்திற்கேன் வந்தாய்—முடனுக்குபதேகித்
தாலவன் வீடுமையவனை வீழடிக்கப்பண்ணுவா—னென்—முதலை. இ
தெங்கனமெனக் குரங்கு சொல்லுகது. (ஆன்னும் வரும்.)

**நியாயத்தலத்திலுள்ள நியாயதரந்தரர் செய்யவேண்டிய
கடமைகள் யாதென்பது.**

[Translation of the article "Duties of Attorneys" on page 35.]
கீழ்க்கையாத ஓர்ம நெஞ்சுள்ள குற்றவாளிகளை ஒரு தரணியான
வன் வினங்குந் தருணத்திலே அவன் மெத்த உற்சாகமும் வரைய
வழிமுள்ளவனாய் இருக்கிறதை விட்டு அவர்களுக்கு யாதொரு வித்
தெங்களை வருத்தலிச்சுப் பாராமலும், அல்லது சோற்றுக்கு வீய்
கிணவன் தலையில் அரிசிப் பொதியைச் சுமத்திவிட்டதுபோல அவ

ரகளை இசுழாமலும் இருக்கவேண்டியது. எப்பக்கம் மெய் என்றும் எப்பக்கம் பொய் என்றும் நீதித்தவர்களின் சீக்கிரம் கண்டுபிடிப்பதெவர்க்கும் கூடாமையால், சாட்சிக்காரர் பத்தியில்லாதவர்களும், அதாவது கேட்ட கேள்விக்கடுத்த மறுமொழி சொல்ல அறியாதவர்களும் அவ்வேகளுமாயிருக்கக் கண்டால் அவர்களைக் கவகப்படுத்திச் சீக்கிரப்பண்ணுதபடிக்குண்மையைக் கண்டறியும்படிக்கும் அவர்களுக்குப் போதிய தருணம் கொடுக்கவேண்டியது. ஆளுமும் நீதித்தப்பினி ரீதியான தீர்வை சீக்கிரமுண்டபடவேதுவாயிருக்குமேயானால் அந்தத் தரணியானவன் ஒருக்காலங் காலநாமதம் பண்ணாமற் றீர்வையை முடிப்பிக்கப் பிரயாசப்படவேண்டியது. இஃது அல்லது தொள்விலை அல்லது பணத்தக்கடுத்தக் கவ்வை காரியங்களில் ஒரு தரணியானவன் ஏதெக்களாயும் பேதைகளாயும் ஏழைகளாயும் இருப்பவர்களிடத்தில் அளவுக்கு மிகுதியாதொரு பலன் வரப் பெற்றுக்கொள்ளுதலைத் தவிர்க்கவேண்டியது. கடன்காரரொருவன் தான் பட்ட கடனிறுக்க வியல்பில்லாதவனாயிருக்கும்பொழுது ஒரு தரணியானவன் அந்தத்தக்கடனி அவ்வாசியை மாத்திரம் இறுக்கும்படி பண்ணவேண்டியது. இனி அந்தக் கடனாளியானவன் கடனிறுக்கக் கூடியவனாயிருக்கும் அவனுக்கு யாதொரு அசம்பவமான காரியங்கள் நடந்தால் அந்தத் தரணியானவன் கடன் கொடுத்தவர்கள் கடன்பட்டவர்களுக்குத் தயவுதாட்சண்ணியத்தைக் காட்ட அவர்களுக்குப் புத்திசொல்லவேண்டியது. பின் னும் கடன்பட்டவன் இறுக்கக்கூடியவனாயிருக்கும் இவர்க்கு மாட்டாதவனென்று மரிசம் பண்ணும்பொழுது அவனுக்காகப் பரிந்து பேசுவல் கூடாது. யாதாமொரு குடி வாழ்க்கைக் கடுத்த காரியங்களைப் பற்றி முடிப்புக் கட்டும்பொழுது அது கருமத்தை மறுபேருக்கு வெளிவடப்படாது. மரணசாதனைத்தின்படி யாதொரு ஆணையை விற்கும்பொழுது, மரண சாதனைப்பண்ணிக் கொடுத்தவர்கள் பட்ட கடனைச் சீக்கிரமிறுத்துத் தீர்த்துப்போடுவதும் அளிவர்களுடைய பின்னகரும் வெந்துச் சனங்கரும் சமாதான முன்னவர் ளாயும் அன்னியோன்னிய ஐக்கமுன்னவர்களாயும் இருக்கப் பார்க்கவேண்டியது. எச்சமயத்திலும் பிரதானமாய் மணசாதனைப் பண்ணும்மேயில் யாதாமொரு துன்பத்தினிடந் தாங்கள் பண்ணுஞ் சாதனைத்துக்குப் போதிய சாட்சிக்காரரைத் தேடுதல் கூடாதிருக்கும் பொழுதே யிஷவுஞ்சாவதானமாய் இருக்கவேண்டியது. ஒரு நியாயதூர்தரன் செய்யவேண்டிய வேறு அனேக காரியங்களென்றே. அவைகளை இவ்வளம் எடுத்துரைப்பதவசியமில்லை. "நீ மறுபேருக்கேதைச் செய்ய விரும்புகிறாயா அதைவே உனக்குச் செய்வார்கள்" என்றபடி மொழியின்படி நடப்பானாகில் அவைகள் எல்லாஞ் செம்மையாய் முடிந்தபோம். இவ்வீதமாய்ச் செய்தால் நியாயதூர்தரனென்னப்படுவார்கள். மற்றும் நியாயதூர்தரர் தாங்கள் பண்ணும் உத்தியோகத்துக்கு இகழ்ச்சி வருகின்றதுபோல இவர்க்கும் வறந்துவிரயநிரப்பதும், ஊராரங்குக்காரர்களாயும் நன்கிதான ஆபரணமாயும், நன்கிதான அமுதாயும் இருப்பதும் லிச் சுகலர்க்கும் நீதியைப் பரிபாலிக்கிறவர்களாயும் நீதிக்கோட்டிற் பேர்போர்த நியாயதூர்தரராயும் இருப்பார்களென்பதற்கையமில்லை.

நுட்புபுத்திமான் தீப்பித்திமான்.

[Translation of the article "Shrewdness of a Mexican Viceroy" on page 36.]

ஒரு துரைச்சாணி சற்றே யோக்கியவாட்டியாயிருந்தும் ஏதோ சிலபல காரியத்தினால் பணவரவைப் பற்றி முட்டுப்பட்டதினால், அவன் தனது ஞானத் தகப்பனும் பணக்காரனுமாயிருந்த ஒரு பெரிய வத்தகனிடத்திற் போய்த் தனது குறைகளைச் சொல்லி இரந்த ஆபரணச் செப்பைவைத்துக்கொண்டு தனக்கு அச்சவாரமாக, அஃ. இறைசார் கொடுக்கும்படி கேட்டபோதில் அந்த வரணிகள் அத்தற்குச் சமமதிக்க, யாதொரு ஒப்பனை உறதியினிற் அந்தத் துரைச்சாணி பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆபரணச் செப்பையும் கொடுத்துப்போய்ச் சில நாட்கழிந்ததின் பின்னால்தான், அவருக்கிருந்த பண முட்டு நீங்க அவன் திரும்பவும் தனது ஞானத் தகப்பனிடத்திற்குப் போய்ப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு நான் உம்மிடத்தில் அடகு வைத்த ஆபரணச் செப்பைத் தாரும் என்றான். உடனே அவன் பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு நீ என்னிடத்தில் அணிகலன் செப்பு எப்போ தந்தாய். என்ன காரியம்! நான் உன்னிடத்தில் எப்போ செப்பு வாங்கினேன் என்றான். உடனே அந்தத் துரைச்சாணி எனக்குத் துரோகஞ்செய்துபோ

ட்டானே என்ன செய்வோமென்புலம்பி அழுது அக்கிருந்த துரோசாவினிடத்திற் போய் உர்த வரலாற்றை ஒன்றுத் தப்பாமற் சொல்ல அவர் அதைக் கவனமாய்க் கேட்டுவைத்துக்கொண்டு, உனக்கேதாருதல் இது காரியத்தைப்பற்றிச் சாட்சி உண்டா? என்று துரைச்சாணியிடம் வினாவு அவன் ஆண்டவனே ஒருவருமில்லையென்றான். திரும்பவும் இராசா இது காரியம் நடக்கிறவேளையில் யாதாமொருவேலைக்காரனாகுதல் காணவில்லையா? என்றதற்கும் அவன் ஆண்டவனே, ஒருவனுக்காணவில்லையென்றான். இன்னும் இராசா அவர் பிரமபத்திரங் குடிக்கிறவரோ? என்று கேட்டதற்கும்-அவன் இவர் ஏன் காரியத்துக்குக் கூடாத கேள்வியைக் கேட்கிறாரென்று மலைத்து, அவர் பிரமபத்திரங் குடிக்கிறதில்லை என்றான். திரும்பவும் இராசா இவர் மூக்குத்தூள் போடுகிறவரா? என்று கேட்டதற்கும், ஆண்டவரே என்று. அதற்கு இராசா அவ்வளவும் போதும்-நீ அடுத்த அறைக்குப்போய்ப் பேசாமலிரு, உனதாபரணங்கள் உனக்குக் கிடைக்கும் என்றான். பிறகு இராசா வர்த்தகனைக் கூட்டிவரும்படி ஒருவனை அனுப்ப அவனும் இராசாவுக்கு முன்னே கை குவித்துவர இராசா அவனைப் பார்த்து, வாணிககாரியத்தைப்பற்றிச் சில பல காரியமுண்டனென்றான் பேசவேண்டியிருக்குதென்று சொல்லுது சொல்ல முன்னமே, இராசா பெருமூச்சுவிட்டுத்தானேதோ ஒரு பொருளை எங்கேயோ கைதொழி வைத்துவிட்டேனென்று வர்த்தகன் பார்த்தும்படி மாரீசமாய்த் தனது கையை இர்த்தச் சட்டைக்குள்ளும் அர்த்தச் சட்டைக்குள்ளும் மாறி மாரி வைத்து, ஐயோ! வத்தகனே, மூக்குத்தூள் வைக்கும் என்னுடைய பெட்டியை அந்த அறையிலே விட்டுப்போட்டுவந்துவிட்டேன்-போய் எடுத்து வருகிறேன் இங்கே இருந்துகொள்ளுமென்று வத்தகனுக்குச் சொல்ல, வத்தகன் அடியேனுடைய பெட்டி இங்கே இருக்குது எடுத்து மூக்குத்தூள் போடவாரென்று சொல்ல-இராசாப் பெட்டியைக் கையிலே வாங்கிக்கொண்டு ஏதோ சில காரியஞ் செய்யப்புகிறது போலே வெளியே போய் ஒருவனைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னதென்னவெனில், இர்த்தப் பெட்டியை இங்கே இருக்கிற வத்தகன் வீட்டில் அவனுடைய பெண்சாதியிடத்திற் கொண்டு போய் இதை இன்னார் தந்தது, இதை உமக்குக் காட்டி அங்கே ஒரு ஆபரணச் செப்பு இருக்குதாம் அதை வாங்கிக்கொண்டு வரச் சொன்னார் என்று சொல்லியனுப்பினார். இது காரியத்தைச் சொல்லி அவனை அவனிடத்தில் அனுப்பிப்போட்டுத் திரும்பவும் அறைக்குட் சென்று அந்த வத்தகனுடன் பேசிக் கொண்டு இருக்கக்கொள்ள ஆபரணப் பெட்டிக்குப் போன ஆளுந் திரும்பி வந்துவத்தகனை அறியாமற் பெண்சாதியிடத்திலிருந்து வாங்கிக்கொண்டு வந்த செப்பை இராசாவின் கையிற் கொடுத்தான். உடனே இராசா வத்தகனை அறியாமல் அதை வாங்கிக்கொண்டு வெடுரு அறைக்குள்ளே இருந்த அந்தத் துரைச்சாணியைக் கூட்டிக்கொண்டு தனது அரணமனைகளை அவளுக்குக் காட்டுவதுபோல வத்தகன் காணப் பாலித்து அந்த ஆபரணப் பெட்டியைக் காட்டி, இதுதானே உன்னுடையதென்றான். அவன் ஆமென்றான். உடனே அவன் அந்த அறையிலேதானே இருக்கச் சொல்லிப்போட்டுத் திரும்பி வத்தகனிடத்திற்கு வந்து ஐயா, நான் உம்மிடத்திற் சில காரியம் கேட்கவருக்கிறேன் நீர் உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டுப் பிறகு இன்னபேர்கொண்ட துரைச்சாணியோடுமக்கேதும் பழக்கமுண்டோ? என்று கேட்டதற்கு நல்ல பழக்கம். அவன் என்னுடைய தலைதொட்ட பின்னே என்றான். இன்னமாதம் இத்தினையாந்தேதி அவருக்கு, அஃ. இறைசார் கடன் கொடுத்திரா? என்று கேட்டதற்கு ஆம், கொடுத்தேன். அவருன்னிடத்தில் அடகாக ஒரு ஆபரணச் செப்பு வைத்ததுண்டா? என்று கேட்டதற்கு அவன் என்னிடத்தில் ஒருக்காலும் வைக்கவில்லை. யாதொரு உறுதியுமின்றி நான் அவ்வளவு பணத்தையும் இரவலாகக் கொடுத்தேன். கொடுத்ததற்கு கிண்கிதத்தின் பொருட்டேயல்லாமல் மற்றுமபடியல்ல. ஆனாலும் அந்தத் துரைச்சாணியாதொரு அத்தாட்சியுமின்றிச் சில பல ஆபரணங்களை நான் எடுத்துக்கொண்டேனென்று பாரப் புரளியாய் ஒரு கதை விதைத்தருக்கிறான் என்றான். அப்பொழுது இராசா நினைத்துப்பார்த்துச் சொல்லு என்றதற்கும் அத்தகவன் ஒருக்காலும் நான் அவனிடத்தில் வாங்கவில்லையென்று மறுத்தவீதான் உடனே இராசா எழும்பிப் போய் அவனிடத்தில் இருந்த ஆபரணச் செப்பை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவருக்குக் காட்ட அவன் அறிவுகெட்டுப்போனான். உடனே இராசா அவன் புரளியுற் துரோகமுந்

செய்ததற்காக அவனை நன்றியுடன் கடிந்துகொண்டு ஒருக்காலும் எனதரண்மனைக்குள் வராபெய்யென்று கெட்டியாய்க் கட்டையுங் கொடுத்து அவனை அனுப்பி அவன் வாங்கின, அர். இறைசாலை யும் அத்துடனேகூட, டூர். இறைசாலும் அவனிடத்தில் வாங்கித் துன்பக்காரருக்குத் தருமமாகக் கொடுத்துப்போட்டுத் துரைச் சாணி இப்படியாதொரு ஒப்பனையுறுதியில்லாமல் அந்த ஆபரணச் செப்பைக்கொடுத்ததற்காக அவனையுக் கெட்டியாய்க் கடிந்துகொண்டான்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, February 22d, 1844.

THE ROMAN CATHOLICS OF CEYLON.

For more than a year past there appears to have been a growing disaffection on the part of an influential portion of the Roman Catholic community in Ceylon towards their priests. It was first brought before the public, we believe, in a series of editorial articles and anonymous communications, that appeared in the Colombo Observer, dating as far back as the 29th August 1842. The immediate cause of these articles being published appears to have been—the alleged ill-treatment by the priests, of a French Roman Catholic missionary named Dumas, who, having spent sixteen years as a missionary in China, and returning on account of ill health to his native land had been shipwrecked on the Maldives, from whence he had arrived at Ceylon some six months before. On his first arrival, being in ill-health, he sought the sympathy and assistance of his priestly brethren, which appears to have been extended in so ungracious a manner and in such kind as to have been deemed a just occasion of offence by him and his friends. On Mr. Dumas' recovering his health, a deputation of respectable Catholics requested him to remain in Ceylon, and minister to their spiritual necessities. Being willing to accede to this request, he made application to the late bishop for permission to discharge his ministerial functions under his jurisdiction, but it was not given. Subsequently, a petition bearing some 3 or 4000 signatures, "including those of all the respectable Roman Catholics," was forwarded to his holiness the Pope, praying that the Rev. Mr. Dumas might be authorized to discharge all the duties of his office; but this movement was forestalled by an order from the lord Cardinal, (supposed to have been instigated by the priests) suspending Mr. Dumas from administering the sacraments of the Church. In the articles above alluded to the priests are charged with being actuated by the basest of motives in their hostility to Mr. Dumas. It was alleged that they had no concern for the spiritual welfare of their flocks, offered no encouragement for the education of the young, and were only aiming, under the guise of poverty, and by despicable artifices practised with the ignorant, to accumulate money for the aggrandisement of themselves and their relatives in Goa. Upwards of £30,000 are supposed to have been received annually by the priests through the various sources of revenue open to the Church for the expenditure of which they refused to render any account. This public attack on the character and conduct of the priests was never to our knowledge successfully refuted.

It would naturally be supposed that those who had enough independence of mind and moral courage to brave the anger of the priests by publishing their obliquities to the world, would, if confident of the justness of their claims, persevere in their determination to secure for themselves and their children the instruction and ministrations of persons of less exceptionable character than those who had been thus publicly contemned.—What course of proceedings was next adopted does not appear; there was only heard from time to time rumors that European priests were expected, and that the Goa priests were warning their adherents not to desert them in favor of the new-comers.—But on the 20th of Oct. last, according to previous notice, a public meeting of Catholics was convened at Colombo "for the purpose of making arrangements for having a sufficient number of Roman Catholic Clergymen brought out from Cochin." The meeting was attended by many of the most influential members of the Roman Church. Resolutions were adopted by the meeting to this effect—that their efforts to correct existing abuses in the Church had been defeated by the indirect opposition of the priests; that as the Pope had been pleased to call them "his children" they had supposed he felt an anxious desire to promote their spiritual welfare, but their expectations of relief from him had met only with disappointment, and it would be of no use to put any further dependence on him; that union with the present priests and submission to the Reverend *Caytan Antonio* as their bishop, was incompatible with the views they maintained and would be fatal to the purpose they had formed of "breaking the shackles of religious slavery which are now fastened by ignorance and superstition on a vast number of Roman Catholics in Ceylon." That it was therefore "necessary to separate themselves from the present Roman Catholic priests in Ceylon and to have

in lieu of them a sufficient number of priests from Cochin, who shall be men of talent and piety; and that to accomplish this object a petition should, as soon as possible, be forwarded to the Governor Episcopal of Cochin." A petition was read and adopted and a Committee appointed to carry the different objects of the meeting into effect.

"The principal grievances complained of by the petitioners were—that the priests in this island have assumed the right of acting in church matters according to their own inclination; that their proceedings, on investigation have been found to be blameworthy; that the registers of baptisms, &c. are defective; that religious instruction is not imparted by catechising; that many of the Roman Catholics are perfectly ignorant of the precepts and tenets of their religion, so that they ascribe to the saints, and to the priests, attributes belonging to the Supreme Being alone; that there is only one Roman Catholic School in the island; that sermons are seldom delivered in the Churches, and when they are, that they abound with personalities; that the priests do not take pains to acquire the English language; that funeral rites are seldom performed over the poor; that the priests are insolent to their flocks, and not liberal, though they collect offerings of 317 churches; that instead of spiritual comfort being administered to the dying, scenes of horror and eternal misery are placed before them; that the priests are ambitious only of amassing riches, and that a man's poverty is considered by them as a sufficient reason why he should be treated with insolence, and his entreaties for the performance of some duty rejected with disdain. The petitioners made application to the Pope some time ago, that he should send them an English or Irish Bishop and priests; but they complain that their "SPIRITUAL FATHER" has been silent on the subject of their memorials upwards of two years. They represent themselves as being now "without a church, without a priest, and without the sacraments."

Subsequently to the meeting, a letter appeared in the Colombo Obs. of Dec. 4, from the Rev. F. Orazio Battacchini, denying certain statements in the petition in which his character was implicated, and full of contempt for a party, who can "boast of an utter disregard of all those salutary fears and wholesome checks, with which the church after having tried other measures unprofitably, endeavors to restrain the overweening spirit and the wayward freaks of her undutiful children." This was followed by a letter from Dr. J. B. Misso, in the Obs. of Dec. 8, in which he endeavors, by an induction of particulars, to many of which he was an eye and ear witness, to sustain the truth of the statements contained in the Petition. This was met by a letter in the Obs. of Jan. 11th, from his Rev. opponent, denying the truth of the alleged facts,—and affecting still to hold him and his associates in contempt, as being able only to "raise a few intellectual mole-hills in the shape of letters and resolutions." The truth of the alleged facts will rest in the mind of the public on the character for veracity sustained by these two gentlemen.

Notwithstanding the affected indifference of the Roman priests to this movement, it appears that the resolutions and petition adopted at the meeting held on the 20th October met with a gracious reception from the Episcopal Governor of Cochin, who thereupon appointed the "very Rev. Father CARLOS FRANCISCO RODRIGUES D' ALMEIDA, native of Anjenga, and a Portuguese descendent of respectable family,—who has the necessary and sufficient qualifications for discharging well, faithfully, suitably for the service of God, and as is necessary for the salvation of souls," the functions of his office—"vicar missionary and pastor of the Catholic Mission in the principal city of Colombo," and *Commissioner and Vicar General* of the whole island of Ceylon and its dependencies." This gentleman arrived at Colombo on the 6th inst. to the great delight of the party who had supplicated the appointment, and, we presume, as much to the grief of their opponents. The document containing this appointment assumes "that the Brief *Multa proclare*, dated 24th April 1838, and others of prior and subsequent dates that were artfully obtained by the Italian, French and Irish Propagandists and their Indian adherents, ambitious, avaricious, corrupted, simonial," &c. are revoked, made void, and of none effect.

If we rightly understand the document, it confers authority upon Rev. Father CARLOS FRANCISCO RODRIGUES D' ALMEIDA to direct and administer the affairs of the Catholic church on the island of Ceylon, without respect to the parties by whom the power has been hitherto assumed. It can hardly be expected that the present priests who have so long held authority over the mass of the Catholics and have reaped such immense pecuniary advantages from their rule, should yield their privileges to other hands without a struggle. We therefore anticipate that they will deny right of jurisdiction to the Episcopal Governor of Cochin and treat the document of the new Vicar general as without authority.

What effects will follow this movement time will show. We would venture to recommend to our Catholic readers to take this opportunity to study the character and value of the *boasted unity* of the Catholic church, which admits such divisions and strife within its bosom,—in contradistinction to the spiritual union which leads different denominations of Protestants to unite their labors and prayers for the dissemination of the Holy Scriptures without note or comment and for making known the Gospel to every creature.

Further, we would recommend to them to observe in what manner their late spiritual guides will exemplify the principle they so carefully enforce upon their flock—of obedience and submission to the constituted authorities of the church, when the question is one of yielding or retaining their own power.

The movement is upon the whole, one of deep interest not only to the parties with whom it originated, but to the whole catholic community and to the friends of truth every where. The course taken by the Petitioners is one that could not have been taken safely under the dominion of his Holiness. Such bold opposition to the "constituted authorities" of the church, if allowed to pass unheeded, would break the charm by which thousands are held in ignominious subjection to their priests, and give license to that liberty of conscience, which has been denounced by Gregory xvi. as "absurd, erroneous and delirious." They are under obligations to that "black apostate," Luther, and to the Protestant government of Great Britain, for the liberty of conscience and liberty of speech they have been permitted to exercise on this occasion. Under purely Roman Catholic authorities such a movement would be considered destructive to the welfare of the church and the secular arm would be employed for its suppression.

Will the petitioners now realise that relief for which they are seeking? We think not. In the language of the Editor of the *Friend*—"We fear they are doomed to a severe disappointment, if they expect that their grievances will be redressed. It were as wise to seek fruit on the leafless trunk that years have withered and the lightning has blasted, and which from internal rottenness nods to its fall, as to suppose that popery can be reformed by any outcry against the pretensions and negligences of its priests. The faults over which they mourn exist in all places in a greater or less degree, and are so interwoven into the very system of Romanism, that if they were to pass away, the destruction of the whole would necessarily follow. They can have no real redress of their grievances, but by embracing the privileges of a purer faith. Were our feeble cry likely to be of any avail, we would beseech them most earnestly to seek in confidence the guidance of the Most High, through the one Mediator appointed by God. The noble army of our martyrs did not die to gain for us an imaginary blessing. We may have less to please the eye and soothe the ear, or gratify the lower range of the imagination, but we have far more to fill the heart and expand the soul and engage the sublimest exercise of the intellect. We cannot sell the pardon of sin for money, nor indulge man in crime by appointing some insignificant penance; but we can lead sinners to the Cross, and reach them to realize upon earth "a peace that passeth all understanding." Ours is not a religion to be popular among fallen men; but it is the religion that fallen men require, as it is this alone which can raise them from the dreadful abyss into which they have been cast. The path that the Bible opens may be difficult to tread, it may be uncompromising in its requirements, but by obedience to its blessed precepts, the sincere believer attains to the paradise of God."

General Assembly's Institution at Calcutta.—The Thirteenth Annual Examination of this Institution was held on Tuesday last, the 16th instant. Notwithstanding the inconvenient distance, there was a goodly number of spectators, both European and Native. The character of the Institution is so well known, and its reputation so well established, that any commendation on our part would be superfluous.

We believe, and indeed we have no hesitation in asserting, that there is no scholastic institution in India, where the same amount of talent, zeal, and devotedness is brought to bear on the youthful mind. The results, both in character and amount show that the labour bestowed has not been in vain. There are at present in the college Department 36 students, in the school 893, in all 929 pupils. Thus in this noble Institution conducted upon sound Christian principles, and the object of which is to impart knowledge in every department of science and literature, but especially Christian knowledge,—the tendency of which is not merely to destroy error and superstition, but to enlighten, to elevate, and to save; the results of which have been the spiritual and moral regeneration of some, and the intellectual enlightenment of many; there are daily taught nearly one thousand Hindu youths. This and the like facts, (for this Institution although the first, is not the only one conducted on similar principles) abundantly expose the misapprehensions of the alarmists, who would persuade us to disserve religion from education, on the plea of not interfering with the prejudices of the natives lest they should be deterred from sending their children to our schools. Education without religion is not only false in principle, but the plea on which it is defended is thus proved to be groundless, and that, not only in the results of the General Assembly's Institution, but also by the experience of all similar Christian Schools.

During the course of the day parts of several prize Essays were read. They were very creditable specimens of English composition, and were evidently, as could be easily perceived from the mode of expression and illustration, the bona fide productions of the essayists. We were particularly struck with the clearness of statement, and good taste of the first Essay "On the evils of popular ignorance in Bengal." The essayists very properly showed that the chief of these evils were the degraded condition of the female sex, and the prevalence of caste. The first prize was awarded to Lal Behare the author of this essay. It may be remembered, that this is the young man who read the essay in the Town Hall, last year, which gave occasion to a lengthened and rather warm controversy in the papers. The young man has since become a Christian, and has thus given a proof of the sincerity and honesty of his views (which seemed to offend some parties,) regarding the evils of Hinduism.—*Calcutta Chris. Advocate, January 20.*

WHAT IS HINDUISM?

The grandest living system of heathen error, intimately allied, with every principle congenial with the depravity of man, and suited to every variety of temperament and circumstance of life. To the indolent and insane, it preaches an easy contemplation, the perfection of which would consist in a total abstraction from all that exists, except God himself, deprived of every attribute and endowment. To the inquisitive and speculative it furnishes, in its six *Dershanas*, systems of metaphysics, the most abstruse and refined which have yet been propounded to the world, and which even at this moment are performing the work of perverting and polluting the minds of their admirers in distant lands. To the active and superstitious, it affords a never-ending round of foolish and absurd ceremonies, which engross the whole of their time and energies. Those who love to rove, it sends away on distant journeys and pilgrimages. To those who are rich and wealthy, it literally sells pleasure, both in this world and that which is to come. Those who are morbid and melancholy, it settles on the hill of ashes. Those who are disgusted with the world, it points to the wilderness. Those who are tired of life, it directs to the funeral pile, the lofty precipice, or the bloody car of Jagganatha. Those who are afraid of sin, it points to the sacred lake or river, in which they may be cleansed from all pollution. Those who need a mediator, it points to the Brahman, who will supply all deficiencies and answer all demands. Need we wonder that such a system as this has had its millions of votaries, and that it has retained them for thousands of years?—*Address of Dr. Wilson before the assembly of the Free Church in Scotland.*

Birth.—At Jaffna, on the 20th instant the lady of Mr. E. S. MINOR, of the American Mission, of a son.

COLOMBO.

Imports and Exports.—The amount of Imports and Exports at the Port of Colombo for the last Quarters of 1842 and 1843 shows an increase in the Imports in 1843 over those of 1842 of £ 33,635 and a decrease in the Exports of £141. The value of cotton goods imported from Great Britain in this period in 1843 is £10,803 less than it was in 1842 and from India £16,144 less. The increased amount of Imports is made up under the miscellaneous head, the largest item of which is said to be Grain from India.

There is a decrease in the value of all articles of Export in 1843 except cinnamon, which shows an increase of £ 18,406.—The amount of principal Exports in the last Quarter of 1843 is Coffee 23,746 cwt.—Cinnamon 218,727 lbs.—Cocconut Oil 122,966 gals.

Accident to the Colonial Secretary.—We regret to learn that the Hon. Mr. ASTRUTHER, Colonial Secretary, was thrown from his horse in Kandy on Friday, and was considerably hurt. It is said that one of his hip joints was dislocated, but this having been reduced, is doing well.—*Colombo Obs. Feb. 12.*

MADRAS.

A very important and useful act has just been published for protecting His Highness the Nabob of the Carnatic, and certain members of his family, as well as certain of his retainers, from the process and jurisdiction of the Courts of Justice. The names of the privileged are to be duly published in the Madras Government Gazette, and will serve as a useful warning to all persons not to allow them any credit.—*Friend of India.*

CALCUTTA.

The *Hurkaru* states, that Sham Churn Bose, the native convert who relapsed to Hinduism, and was convicted by the Civil and Session judge of the 24 Pergunnahs of perjury, has been acquitted by the sudder Court. It is said "that the young man did not allege that he had never been baptised, but that he had never been a Christian, and of course no proof could be adduced that he had ever been a Christian." This is certainly a very nice distinction; but though morally speaking the youth may have been only a hypocrite, when he sought to be baptised, yet, if living and eating with Christians, submission to the ordinance of baptism and union with a Christian Church, do not in the eye of the Law constitute a man a Christian as distinguished from a Hindoo, what is it that it legally constitutes him a Christian?

The Bombay papers state, that Lord Ellenborough had ordered an express steamer to be held in readiness at that post, to convey the intelligence to England of our two recent victories and the submission of Scindia's Durbar.

From the *Hurkaru* we derive the information, that Lord Ellenborough intended to leave Gualior by the 23d or 24th, and expected to reach Calcutta about the end of February, as he will march part of the way and travel the rest by post.—

Orders have been issued by the supreme government for the formation of a committee of medical men to inquire into the cause of the sickness of Scinde with a view to the application of a remedy.

We learn with the highest satisfaction, that the Government of Bengal has resolved to take the most active measures for suppressing human sacrifices among the Khoonds in the districts which lie within the limits of that Presidency. Mr. Mills the energetic Commissioner at Cattack, has been deputed in conjunction with Lieut. Hicks, on this benevolent errand. We may rest assured, that the victims, when rescued, will not be made over to the Mahomedans, or to the savages who practise infanticide.—*Ibid.*

BOMBAY:

Princely Munificence.—Sir Jamsctjee Jeejeebhoy, it is stated, is about to present to the Bombay district benevolent Society, a Dhurmsala or Hall of charity, to be erected at his own sole cost. He also intends to form a Reserve Fund by contributing 50,000 rupees and calling on government to give an equal amount.

Execution of convicts.—Penang papers state that seven of the convicts who rose upon Capt. Benyon of the *Harriet Scott*, and murdered him, have been tried and executed.

Capt. Hill, of the Bombay service, has made a most generous offer to the Free Presbyterian Church of 25,000 Rs. towards the establishment of a mission at Nagpore. The offer has been accepted, and arrangements are now in progress for sending out a competent person to commence the work of education at that station.

GWALIOR.

For the present, tranquillity has been again restored at Gwalior. The troops of the state, in their entrenched camp, strengthened by two hundred pieces of ordnance, for a time refused to receive their arrears and the doocer, and submit to be disbanded; but they have gradually come into the terms offered by the Governor General, and grounded their arms, and the estates of Scindia will in future be guarded by a force commanded by British officers, and the occupier of the throne will become a puppet without duties,—and the people of the country will be subjected to all the oppression which irresponsible native functionaries never fail to inflict. And thus ends the Gwalior campaign, and thus terminate the labours of the Army of exercise. *Friend of India, 25th Jan.*

The Delhi Gazette states that the Report of Hera Sing's intention to abandon the Punjab to the rival factions who are ready to tear it in pieces, and join his uncles in their inaccessible position in the Hills, is confirmed.

CHINA.

The Emperor of China has been pleased to order, that the officer appointed at the custom house of Shanghai should be a first rate man, thoroughly conversant with the character of foreigners.

Saltpetre manufactured in China costs nearly twice as much as the foreign article. Government has therefore resolved upon encouraging the importation of this commodity into all the five ports, but to restrict as hitherto the trade to the governmental agents.

Judging from the perusal of various state papers and all the ordinances and regulations promulgated by the Chinese government for carrying on foreign trade, there is at present the utmost sincerity evinced to foster this branch of industry, and to give it every possible assistance in the power of the mandarins. In fact the watch word is now commerce—commerce;—and the officers in the various emporiums emulate each other, who is to be foremost in promoting this grand object. This is indeed a change for the better.—*Friend of China.*

Overland Intelligence.—The Steamer *Bentick*, from Suez the 26th, and Aden the 31st January arrived at Galle on the 10th instant. She did not bring the regular mail Packets, but a few papers were brought by her. We extract below a few items of intelligence.

Parliament is fixed to meet for the despatch of business on the 1st of Feb. It is supposed the Corn-Laws will form a prominent subject of attention in the next Parliament. Several great agriculturists, among whom are some conservatives, are understood to have become converts to Corn-Law Repeal.—The late riotous proceedings in Wales have entirely subsided.—Since the commencement of the state prosecutions Ireland has been in an outwardly quiescent state. Mr. O'Connell is reported to have said publicly, that it had been suggested to him, if he would abandon the Repeal, the prosecutions should not be enforced; but that he had answered he would rot in a dungeon first.

It is said to be the Queen's intention to visit the banks of the Rhine in the spring. The Peninsula and Oriental Company have purchased the *Precursor* for £15,000, conditionally on obtaining a mail contract from Aden or Suez to Ceylon, Madras and Calcutta. It is now considered probable that the comprehensive line will be carried out.

From the unsettled state of Spain, another Revolution is anticipated there. In Canada serious differences had arisen between Sir Charles Metcalf and the members of his government, which with the present state of his health are considered likely to lead to his speedy resignation.

The Anti-corn Law League.—The League has made immense progress in the past year and even within the last quarter, its influence has increased with every succeeding day, and now embraces the whole of the manufacturing interests, and no small portion of the other interests of the state. Its organization is complete, and if a dissolution of Parliament were now to take place, it would probably succeed in turning out the Ministry altogether, and preventing the formation of any other administration, except on the principle of making free trade the maxim of our commercial policy.—*Friend of India Jan. 25th.*

State of Ireland.—When we contemplate the deep feelings with which the Irish are animated, in connection with the tranquillity which covers the surface of society, that serenity only appears the more portentous. It is the calm which precedes the tempest. We question whether on any of the former occasions on which the Irish have succeeded in wringing privileges from the dominant Government, they have presented such an attitude of calm but invincible resolution. Yet it is certain that England cannot concede the one point on which the Irish are now bent, and must and will resist any attempt to obtain it by force, whatever extremity of civil commotion may ensue. It is impossible therefore to contemplate the probable progress of events in the year on which we have now entered, without a feeling of dread, almost bordering on dismay.—*ib.*

புதின சங்கதி.

யாழ்ப்பாணம்.

வட்டிநகர் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்திற் கில வருடக்காலமாகப் படித்து இவ்ஹீஸிஷர் தமிழ்நாட்டினர் வரும்; மகா கனம்பொருந்திய ஈ. ஈ. தண்டைக்க பொலன்மலமுதலியார் குமாரசுமாரிய சி ன்னக்குட்பிள்ளையர்கள் தெலுவுயம்பதியிலுள்ள மாலிட்டரம் வேளாள குலத்துயர்ந்த யோக்கிய பாக்கிய சலாக்கிய சிலாக்கிய நன்னெயியுடையவராய் நியாய சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிபின் பரிசோதிக்கப்பட்டு வலிகாமம் டிஸ்திரிக்ட்கோட்டுக்குத் தரணியாக நியமிக்கப்பட்டார்.

மேலும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து போய்க் கொழும்பிலிருந்து

கில வருடக்காலமாக இங்கிலீசுப் பாஷையைப் படித்து நல்லொரு முக்கத்தில் மேற்பட்டவரான ஈ. ஈ. சபாபதிப்பிள்ளை குமாரர் சி ன்கநாயகம்பிள்ளை முதலியாரவர்கள் காலஞ்சென்றுபோன சூசைப் பிள்ளை முதலியாரிடத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டார்.

கொழும்பு.

ஏற்றுமதி இறக்குமதி.—ஆயாசை ஆண்டிற் கடைசி மூன்று மாதத்திலும், சக. ம் ஆண்டிற் கடைசிமூன்று மாதத்திலும் கொழும்பு பட்டினத் திறைக்கும் கொழும்புப் பட்டினத் திறையிலும் இருந்து பிறவூருக்குமேறிக்கொண்டுபோன ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கணக்கைப் பார்த்தால், ஆயாசை, ம் ஆண்டைப் பார்த்திலும், ஆயாசகம். ஆண்டிலிறக்குமதி, நயநகூகாநடு, பவுண் கூடவும், ஏற்றுமதியில், ஈசக. பவுண் குறையவுங் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. இதுவுமன்றி, ஆயாசகம் ஆண்டிற் கடைசி மூன்று மாதத்திற்குள்ச் சீமையிலிருந்து இவ்விடம் ஏற்றிக்கொண்டு வந்த பருத்திப் பஞ்சின் விலையானது, ஆயாசை, ம் ஆண்டில் வந்த பஞ்சுவிலையிலும், யதூ ஆக. பவுண் குறைந்ததாயும், இவ்விட யாவிலிருந்தேற்றி வந்த பஞ்சின் விலையிற், யகூ ஆக. பவுண் குறைந்ததாயும் இருக்கின்றது. இவ்விடம் இருந்து ஏற்றிப்போன சரக்குகளின் விலை சற்றே குறைவாய் இருந்தாலும், கறுவாப்பட்டையிற் கண்ட நயம் பவுண், யஅதூ ஆக. பிறகிட்ட வருடத்தில் மூன்று மாதத்திற்குள்ளேற்றிப்போன பிரதான சரக்குகளாவன, கோட்டிக்கொட்டை, உகூ ஆக. பவுண். கறுவாப்பட்டை, உர யஅதூ ஆக. இறுத்தல் தேங்கரயெண்ணெய், ஈஉஉதூ ஆக. கவண்.

கொலோனியற் சர்க்கரித்தாருக்கு நேரிட்டமோசம்—கனம்பொருந்திய மெஸ்தர் அன்ஸித்துறுத்தர் க. தேதி வெள்ளிக்கிழமை குதிரையிலிருந்து பாடாய் உயிருக்கீணமாய் விழுந்ததினால் அவருடைய இடுப்பிலென்பு முழுதுத் தெறித்துப்போயும் இப்பொழுது சற்றே சுகமாயிருக்கிறார்.

வேம்பாய்.

உதாரத்துவம். ஓர் பெரியவர் தன் செலவாய் ஒரு தருமசாலை கட்டிமபடி வம்பாயிற் தருமசாலைச் சங்கத்தாருக்குப் பணங்கொடுக்கவும், வேலுமொரு நன்முயற்சிக்கு இயதூ ரூபாய் நன்கொடை கொடுக்கவும் இருப்பதுமன்றி அவ்வளவு பணம் கொணமேந்தாருந் செலவழிக்குமபடி அவர்களைக்கேட்கவுமெண்ணி இருக்கிறார் என்று மனமகிழ்ச்சியுடன் கேள்விப்பட்டோம்.

தூக்குண்டுசெத்தது. அறியேற்றுஸ்கோட்டு என்ற உருவுக்குக் கற்பித்தாருந் தவேண் என்பவரைச் சிலர் கொன்றுபோட்டு மூழ்த்தாடிவிட்டார்களென்றும் அவர்களைத் துரத்து யிடிக்கப் பிரயெத்தனமபண்ணுகிறார்களென்றும் இதற்கு முன்போன சஞ்சிகைகளிலொன்றிற் பிரசுரஞ்செய்ததுக்களுக்கு நினைப்பாயிருக்கும். ஆகிலும் கற்பித்தானைக் கொன்றவர்களிலெவருபேரைப் பிடித்து நீதித்தலத்தில் விளங்கிக் குற்றவாளிகளாகக் கண்டு தூக்கு மரத்திற் தூக்கிக்கொன்றுபோட்டார்களென்று யீருக்கு அல்லது தமிழர் சொல்லுகிறபடி கோலப்பிலுவிருந்து வந்த காகித்தினைத் தெரியவைத்தது.

உதாரத்துவம்.—வம்பாயிலே உத்தியோகஸ்தைய் இருக்கிற கற்பித்தான் கில்லு என்பவர் நாகப்பூரில் ஒரு யிடியோனை ஸ்தாயிக்கும்பொருட்டுப் பிறிப்பிழைவத்திரியன் சபையாருக்கு, உருகூரு பா நன்கொடை கொடுத்ததனால், நாகப்பூருக்கொரு தருமானஆனை அனுப்பிப் பள்ளிக்கூடங்களை இலத்தாயிக்கிறதற்கு வேண்டிய பிரயெத்தனப்படுகிறார்கள்.

வங்காளம்.

வங்காள சமஸ்தானத்துக்குச் சேர்ந்த நாடுகரங்கனில்யாதா ரெ நுவர் நரபலி செய்யப்பட்டாதென்றதாக வங்காளக் கோவரணமேந்தார் பாரமான கட்டளைகளும் ஒழுங்குகளும் டண்ணி இது காரியங் செய்யவர்களைத் தெரிவிக்க இரணடு துரைமாரையும் நிசமித்திருக்கிறார்களென்று கேள்விப்பட்டோம்.

செய்திலித்தவறு.—இந்து மதத்தை விட்டுக் கிறிஸ்து மார்க்கத்திற் சேர்ந்து திரும்பவும் இந்து மதத்திலே விழுந்து தான் குணப்பட்டவிலையென்றும், ஞானஸநானம் பெறவில்லையென்றும் பொய்ச் சத்தியம்பண்ணிக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்கப்பட்ட ஒருவனை வேறொரு கோட்டில் விளங்கிக் குற்றவாளியல்லவென்று தீர்த்துப் போட்டார்கள். அதற்கு நியாயமென்னவெனில், குணப்பட்டாரென்று சொல்லுகிற அந்தப் பிள்ளையாண்டான் கிறிஸ்தவனாகாதெய் யன்றி ஞானஸநானம் தான் ஒருக்காலும் பெறவில்லையென்று

சொல்லில்லை. ஆகையால் அவன் கிறிஸ்தவனாய் இருந்தானென்பதற்கு யாதொரு அத்தாட்சியமில்லை. கிறிஸ்தவர்களுடன் கூட இருந்து சாப்பிட்டுக் கிறிஸ்தவின் திருச்சபையில் ஐக்கியமாய் இருக்கிறதினாலே ஒருவன் கிறிஸ்தவனாயிருக்கிறானென்று சொல்லப்போகாது.

கருநாடகம்.

கருநாடகத்திலிராசாவாகிய நபாவையும் அவருடைய சமுசாரத்திற்குச் சேர்ந்த சிலரையும் அவருடைய வீட்டிடைக்காரரிற் பலரையும் வழக்கு முதலிய வியாச்சியங்களிற் கோட்டுக்கு முன் நீதி விளங்கும்படி அவர்களைக் கொண்டு வரப்பட்டாதென்று ஒரு கட்டையை ண்டாயிற்று ஆட்களின் மூரினாலுடன் சென்னப்பட்டினத்துக் கோவணமேந்தோரின் புதினப்பத்திரிகையிற் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டும்.

ஐயாவே,

பின்னால் வருங்கவியையும் விலையுயர்ந்த சஞ்சிகையொன்றிற் பிரசுரஞ் செய்யும்படி தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தாதுமாதனைகோவைகனிப்பழம் கண்ணிலாவிய தாரணப்பொய்கையில்—ஊறிலாதிரண்டேறணிக்கரையிலே ஆளிலாதிரண்டன்னைக்கள் போகுதே.—காலிலாதவரோடி மறித்ததுங் கையிலாதவர்கட்டிப்பிடித்ததும்—வாயிலாதவர்கிட்டிற் கண்ணிலாதவர்கண்ணிடம்கிழந்ததே.

இக்கவியின் கருத்து என் புல்லறிவுக்குப் புலப்படாமையால் நல்லறிவுடைய வல்லவர்களின் கருத்தை உதயதாரகை வழியாய் அறிவக்கும்படி மன்றுகிறேன். இதற்குப் பிழையிருந்தாற் பிறகுத் திகைக்கொள்ளவும்.

இப்படிக்கு

தெல்லிசுர் பள்ளிக்கூடம் ஓர் மாணிக்கன் P. C. Elliott.

கண்டி

[Brief sketch of Kandy, translated from the "Commentator."]

பூருவோத்திரத்தில் இலங்கையின் தலைப்பட்டினமாகிய கண்டிகிட்டத்திட்ட இலங்கையின் மத்தியிலிருக்கின்றது. அது கொழும்பிலிருந்து எடமயிலும் திருக்கோணமலையிலிருந்து நான்கு மயிலும், காலியிலிருந்து நான்கு மயிலும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து உரடக மயிலும் தூங்கொண்டதாயிருக்கின்றது. அதிலே இங்கிலீசு காரர் உசுவலுமகா இராசரிக்கம்பண்ணிவந்தார்கள். தூயரயும் ஆண்டு கண்டியைக் கடைசியாய் ஆண்ட தமிழ் இராசர் செய்துவந்த கொடுமையினிமித்தமாக அவனுடைய சொந்தக் குடிசனங்கள் தானே அலங்கரித்து இங்கிலீசுகாரருக்கு மறியற்காரனாய் ஒப்புக்கொடுத்தபோதே அவ்விராச்சியம் முழுதும் இங்கிலீசுகாரருக்குக் கீழாயிற்று, அதன்பிறகு கண்டிநாடு மிகவுந்தேற்றங்கொண்டதுமன்றிப் பற்பல தெருக்களும் பலவிடங்களிலேயும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

கண்டிநாடு நீர்மட்டத்துக்குமேலே தூறா அடி உயரமுள்ளதாயும் உன்னதமான மலைகளாலும் காட்டுமரங்களாலும் சூழப்பட்டதாயிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் எங்கள் தேசத்திற் அவர்களுக்குக் கொண்டுசிறப்பான மானிக்கட்டப்பட்டிருக்கின்றது அதில் அவர் ஒருவருடத்தில் மூன்றுமாதமளவுக்குப் போயிருப்பார். இன்னும் கொவரண்டமேந்தைச் சேர்ந்த சிலர், மிலிறேறிய உத்தியோக லதரும் கோட்பித்தாட்டக் கமக்காரரும் இன்னும் பலரும் வாசமண்ணுவதற்கான பற்பல வகித்திரமான மாடிகூடங்களுமுண்டு. இவைகளையிற் பற்பல தமிழ்க்கோவில்களும் பள்ளிவாசல்களும் உண்டு. அவைகளுக்குள் புத்தசமயக்கோவில்களோ ஏராளம், அவைகளில் ஒன்றுக்கு "மகா மடலே கவா" என்று பெர். அதற்குள் புத்ததேவனுடைய பல்லென்றதாக ஒரு பல்லகைவந்து அனேகமாயிரக்கணக்கான ஊர்ப்பிறந்தவர்கள் போய் அந்தக் கோவிலையாத்திரபண்ணிவருவார்கள். ஆகிலும் புத்தசமயம் முன்னிருந்ததிலும் இப்பொழுது வரவரக் குன்றிப்போகிறது. "பிரகாரா" என்னப்பட்ட வருடாச்சுவமும் இப்பொழுது சிறப்பிற்றிடக்கு. சனங்களும் முன்னேபோல இப்பொழுது கொவிலைத் தரிசிக்க வருகிறதில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் இப்பொழுது சனங்களுக்குள் மிகுதியாய்ப் பரம்பி வருகிறது இவ்விடத்திற்கு கிறிஸ்தவர்கள் கொஞ்சப்போயிருந்தாலும் அனேகர் புத்தசமயத்தின்படி கண்ணகவுருக்களுக்குக் காணிக்கையைச் செலுத்தாது விடவும் துலாம்பரமாய் நல்ல வெளிச்சத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது கண்டியில் யாதொரு தேவாலயமில்லை கோட்டு வீ

ட்டிலேதானே பிரசங்கம்பண்ணிவருகிறார்கள். ஆகிலும் இப்பொழுது ஒரு தேவாலயத்தைக் கட்டுகிறார்கள் அதற்கு மூலக்கல்லு துராசக ஆண்டு பஞ்சமி. யசுதீ சென்னப்பட்டணத்தில் விசுப்புவால் வைக்கப்பட்டது. இன்னும் இலங்கோந்ஸ் என்னுள் தேவாலயமொன்று கட்ட எத்தனமாயிருந்தும் இன்னும் துவக்கவில்லை. இவ்விடத்தில் வைப்பிஸு மிசியோனைச்சேர்ந்த ஒரு கோவிலுண்டு அதில் ஒவ்வொரு நூயிற்றுக்கிழமையிலும் காலமேட்டுத்துக்கிலே சிங்களப்பாஷைகளிலும் இரவில் இங்கிலீசு வாக மூன்றுமுறை பிரசங்கம்பண்ணிவருவார்கள். சேட்சு மிசியோனுடைய பள்ளிக்கூடத்திலே ஒரு நூயிற்றுக்கிழமைக் கிரண்டுமுறையாகச் சிங்களத்திற்குப் பிரசங்கம் பண்ணுவதும் நிக்சிழமைக்கு ஒருக்கால் வியாழ்கிழமையில் இங்கிலீசுப் பாஷையிலும் இச்செலவுதொடங்கிப் பிரசங்கம்பண்ணிவருகிறார்கள்.

சேட்சு மிசியோன் கீழ் உபதேசிகமாருங் சட்டம் பிமாருங், மசு. பெர். வைத்திறு மிசியோன் கீழ் உபதேசிகமாருங் சட்டம் பிமாருங், மசு. பெர். இருக்கிறார்கள். பட்டாளத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்காக ஸத்தாபிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களைத் தவிர வேறுநாலு பள்ளிக்கூடத்தை ஸதாபித்து இங்கிலீசுப்பாஷையைப் படிப்பித்துவருகிறார்கள். கோவணமேந்தாரும் சேட்சு மிசியோனும் வைத்திறு மிசியோனும் ஸதாபித்த மூன்று பள்ளிக்கூடங்களிலே ஆண்பிள்ளைகளும், வைத்திறு மிசியோன் ஸதாபித்த பள்ளிக்கூடத்திலே பெண்பிள்ளைகளும் படித்துவருகிறார்கள். சிங்களவருக்குப் பையோகமாக ஒக்கிலி அம்மாவால் ஸதாபிக்கப்பட்ட சிங்களப்பள்ளிக்கூடத்திலே பதினாறு பெண்பிள்ளைகள் படித்துவந்தும் இப்பொழுது அவளுடைய சுகவீனத்தினாலே அந்த நிவந்திவைத்திருக்குது. இன்னும் கத்தோவில்க்கக் கோவிலுமொன்று உண்டு அதிலே தேவாராதனை ஒழுங்காய் நடந்துவருகிறது. பபிறலிறு மிசியோன் கீழோரு அச்சுக்கூடம், அசாசக ஆண்டு இஸதாபிக்கப்பட்டது. அதில் ஏருவேலகாரா நின்று துண்டு படித்தகங்களையும் பள்ளிக்கூடப்புத்தகங்களையும் அச்சுடித்துவருவதுமன்றிப் பொத்தகக் கட்டுவேலைகளும் நடந்துவருகிறது. கண்டியில் இரண்டு புத்தகசாலையுண்டு. அதிலொன்று பட்டாளத்துக்கு மற்றது பண்டுகொடுத்துப் புத்தகங்களை வாசிக்க விரும்புஞ்சுகவர்க்குமன்றி ஸதாபிக்கப்பட்டது.

பயிரசமயஞ் சாங்கமொன்று அசாசக ஆண்டிற் சுகவருக்கு முப்போகமாக ஸதாபிக்கப்பட்டது. அதற்கு கோவணதேசத்தி பதியவர்கள் முதற்பேராயிருக்கிறார்கள். இலங்கையின் திரவியச்சாலை, மேற்கத்தியாவின் திரவியச்சாலை என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு சங்கங்கள் இச்செலவுண்டானது ஆபத்துக்குத் தவி சங்கமென்னப்பட்ட ஓர் தருமசங்கம் நளம் ஆண்டில் ஸதாபிக்கப்பட்டது சயம் ஆண்டில் ஒரு ஆசுபத்திரியம் துண்பக்காரரைப் பராமரிக்கும்படியாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது.

கொழும்பிலும் கண்டி அதிகஞ் சீதள பூமியாயிருக்கிறதினால் இரத்தியாவைப் போல இவ்விடமும் ஏரோப்பையர் சரிசெனக்கியத்துக்கு யோக்கியமுற்றதாயிருக்கின்றது. பற்பல வகையான பதார்த்தங்களும் வீட்டுவாடையுமெத்த ஒறுப்பாயிருக்கின்றன.

கண்டிக்கொரு பக்கத்தில் ஒரு சிறப்பான வாலி உண்டு. கால்நடையாக அல்லது குதிரை மேல ஏறிப் பவன்போக உவ. மயில் நீளத்துக்கு ஒரு சிறப்பான தெருவமுண்டு. கண்டியைச் சூழ முப்பது மயிலுக்கரைவிட்டத்துக்கிடையிலே, ஈ. கோப்பித் தோட்டங்களுள், சிற்சில சரும்புத் தோட்டங்களும் உண்டு. இவைகளில் ஐரோப்பை தேசத்திலிருந்து வந்த பராமரிப்புக்கார வாசமண்ணுகிறார்கள். இரத்தியாவில் இருந்து வந்த அனேகமாயிரத்தமிழ்க் கூலிக்காரரும் வேலை செய்து சம்பளம் வாங்குவருகிறார்கள். கண்டியில் இருந்து கொழும்புக்கொருநாளைக்கு இரண்டு முறை குவாரி வண்டிலோடிப்போம். அதிலேறிப் போகிற கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்கு அல்லது கண்டியில் இருந்து கொழும்புக்குப்பதினொரு மணித்தியாலத்துக்குள்ளே போய்விடலாம். அப்படிப்போகில் இரண்டு பவணமும் பத்துச்சிவில்கும் கூலிகொடுத்துப் போக வேண்டுகிறது. அனேகமாயிரம் மாட்டுவண்டிகளின் கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்குக் கண்டியிலிருந்து கொழும்புக்கும் பற்பல சாமான்களை ஏற்றிக்கொண்டு போகிறார்கள் எந்தெருவைப்பார்த்தாலும் அத்தெருவெல்லாம் மாட்டுவண்டிலாலே சிறைந்தருக்கும் கண்டியில் இப்பொழுது நாலு பு. ருடெஸ்டாண்டு ருருமாரிருந்து பிரயாசப்பட்டிவருகிறார்கள் அவர்களின் நாமங்களை இங்கிலீசு மிசியோன் துக்கொள்ளவும்.

POET'S CORNER.

A PARAPHRASE

ON THE LATTER PART OF THE SIXTH CHAPTER OF ST. MATTHEW.

[By Thomson.]

WHEN my breast labors with oppressive care,
And o'er my cheek descends the falling tear,
While all my warring passions are at strife,
O! let me listen to the words of life!
Raptures deep-felt His doctrine did impart,
And thus he raised from earth the drooping heart:

'Think not, when all your scanty stores afford,
Is spread at once upon the sparing board;
Think not, when worn the homely robe appears,
While, on the roof, the howling tempest bears;
What further shall this feeble life sustain,
And what shall clothe these shivering limbs again?
Say, does not life its nourishment exceed?
And the fair body its investing weed!

'Behold! and look away your low despair—
See the light tenants of the barren air:
To them, nor stores, nor granaries belong,
Nought, but the woodland, and the pleasing song;
Yet, your kind heavenly Father bends his eye
On the least wing that flits along the sky;
To him they sing, when spring renews the plain,
To him they cry in winter's pinching reign,
Nor is their music, nor their plaint in vain:
He hears the gay and the distressful call,
And with unsparing bounty fills them all.

'Observe the rising lily's snowy grace,
Observe the various vegetable race;
They neither toil nor spin, but careless grow;
Yet see how warm they blush, how bright they glow!
What regal vestments can with them compare!
What king so shining, or what queen so fair!
If ceaseless thus the fowls of heaven he feeds;
If o'er the fields such lucid robes he spreads;
Will he not care for you? ye faithless, say—
Is he unwise! or are ye less than they!

DURABLE KNOWLEDGE.

The Gospel of Jesus Christ alone will prepare men aright for the last things wherewith they will have to do. Philosophy and science may teach things useful as to this life. History may bring the experience of the past to bear on the duties of the present, in the conduct of states. One system of education may instruct the young how to acquire wealth; another, how to spend it with gentility; a third, how to glitter in society; and a fourth, how to make the store of classical learning all one's own.

But Christianity has a higher aim; its object is more extensive. While it overlooks not the things present, it looks onward to things future. While it neglects not the concerns of time, it subordinates them to those of eternity. It brings indeed, and rejoices to hold out the promise of the life that now is; but on the other hand, it also brings, and smiles with a brighter and sweeter look, in holding out the promise of the life to come. The last things of man are the most important things. They throw back part of their importance on all that precedes. The chief importance of this life is derived from its connection with that which is to follow. The actions of each passing day, often small and insignificant in themselves, rise into vast importance when considered as indications and evidences of that character which is to be the subject of judgment at the last day. The words which drop idly from the lips cease to be of trifling interest, when we recollect they are all gathered up and registered for judgment. The very thoughts entertained by the mind, and the desires cherished by the heart, cannot be insignificant, if they are to be summoned as witnesses at the bar of God, for or against the man to whom they belonged. How solemn is the thought of judgment—how important to prepare! The word of Christ alone tells the proper method. (John. xi. 25-26.)—*Rev. Joel Hambleton.*

DUTIES OF ATTORNEYS.

[Concluded from page 24.]

"In criminal cases, the attorney should act with spirit and resolution against hardened and daring offenders, but should be very cautious not to injure nor oppress, and much more not to add insult to severity. Process of law is often slow, in order to preserve the unwary or unskilful from being surprised, and to afford the fairer opportunity of bringing truth to light; but delays should never be indulged in where a decision can be speedily obtained without derogating from justice. In giving advice on mortgages or purchases, or in any money transactions, an attorney should discourage every undue advantage of the ignorant, unwary, or necessitous. When the debtor is insolvent, the attorney should promote equality in payment. Where a debtor is unfortunate, the attorney should dispose the creditors to show favor and compassion. Where the debtor shows himself to have been a designing villain,

the attorney should shun all unnecessary connection and communication with him. In settlements and other family transactions, secrecy is more especially requisite. Great attention should be had in disposing of estates by will, so that no creditor may remain for any length of time unsatisfied, and that peace and harmony may be preserved among the children and relatives of the testator. Care should be taken at all times, especially when the testator's faculties are in any wise impaired, to procure witnesses of undoubted reputation to the execution of the will.

There are other matters within the scope of an attorney's duty, which, without particularizing, will be best performed by his observing the golden rule of *Do to others as you would be done by*. Thus will attorneys free the profession from the reproach with which unworthy members have stained it, and be a blessing instead of a curse to the community; the ornament, and not the bane of society; the faithful guardians of the laws of their country, and best supporters of our courts of justice.

SHREWDNESS OF A MEXICAN VICEROY.

A lady of fortune, owing to some combination of circumstances, found herself in difficulties and in immediate want of a small sum of money. Don —, being her god father and a respectable merchant, she went to him to state her necessities and offered him a case of valuable jewels as a security for payment, provided he would advance her 300 dollars. He agreed, and the bargain was concluded without any written document, the lady depositing her jewels, and receiving the sum. At the end of a few months, her temporary difficulties being ended, she went to the merchant's house, to pay the money and receive back the jewels. The man readily received the money; but declared to the lady's astonishment, that as to the jewels, he had never heard of them, and that no such transaction had taken place. The lady, indignant at the merchant's treachery, instantly repaired to the palace of the vice-king, hoping for justice from this western Solomon, though unable to conceive how it could be obtained. She was courteously received by Revillagigedo, who listened attentively to her account of the circumstances. "Had you no witnesses?" said the count. "None," replied she. "Did no servant pass in and out during the transaction?" "No one." The viceroy reflected a moment. "Does the merchant smoke?" "No, sir," said the lady, astonished at this irrelevant question; and perhaps the more, as the count's aversion to smoking was so well known, that none of his smoking subjects ventured to approach him without having taken every precaution to deaden any odour of the fragrant weed which might lurk about their cloths or person. "Does he take snuff?" said the viceroy. "Yes, your excellency," said his visitor. "That is sufficient," said the viceroy: "retire into the adjoining chamber and keep quiet; your jewels shall be restored." His excellency then despatched a messenger for the merchant, who immediately presented himself. "I have sent for you," said the viceroy, "that we may talk over some matters in which your mercantile knowledge may be of use to the state. The merchant was overwhelmed with gratitude and joy; while the viceroy entered into conversation with him upon various affairs connected with his profession. Suddenly the viceroy put his hand first in one pocket, then in the other, with the air of a man who has mislaid something. "Ah!" said he, "my snuff-box. Excuse me for a moment, while I go to fetch it from the next room." "Sir," said the merchant, "permit me to have the honour of offering my box to your excellency." His excellency received it as if mechanically, holding it in his hand and talking; till, pre-texting some business, he went out, and calling an officer, desired him to take that snuff-box to the merchant's house, asking his wife as from him, by that token, to deliver to the bearer a case of jewels which he had there. The viceroy returned to the apartment where he had left his flattered guest and remained in conversation with him until the officer returned, and requesting private speech of the viceroy delivered to him a jewel case which he had received from the merchant's wife. Ravillagigedo then returned to his fair complainant; and under pretence of showing her some rooms in the palace, led her into one where amongst many objects of value, the jewel case stood open. No sooner had she cast her eyes upon it, than she started forward in joy and amazement. The viceroy requested her to wait there a little longer, and returned to his other guest. "Now," said he, "before going further, I wish to hear the truth concerning another affair in which you are interested. Are you acquainted with lady —?" "Intimately, sir; she is my god-child." "Did you lend her 800 dollars at such a date?" "I did." "Did she give you a case of jewels in pledge?" "Never," said the merchant, vehemently: the money was lent without any security—merely an act of friendship; she has invented a story concerning some jewels, which has not the slightest foundation." In vain the viceroy begged him to reflect; and not, by adding falsehood to treachery, force him to take measures of severity. The merchant, with oaths, persisted in his denial. The viceroy left the room and returned with the jewel-case in his hand; at which unexpected apparition, the astonished merchant changed colour and entirely lost his presence of mind. The viceroy ordered him from his presence, with a severe rebuke for his falsehood and treachery, and an order never again to enter the palace. At the same time, he commanded him to send him the next morning 300 dollars, with 500 more, which he did; and which were, by the viceroy's orders, distributed amongst the hospitals. His excellency is said to have added a severe reprimand to the lady for having made a bargain without writing.—*Calderon's Life in Mexico.*

GENIUS versus LABOUR.

"Of what use is all your studying and your books?" said an honest farmer to an ingenious artist, "they don't make the corn grow, nor produce vegetables for market. My boy Sam does more good with his plough in one month, than you can do with books and papers in one year."

"What plough does your son use?" said the artist quietly.
"Why, he uses —'s plough, to be sure. He can do nothing with any other. By using this plough, we can save half the labour, and raise three times as much as with the old wooden concern."

The artist quietly again turned over one of his sheets, and showed the farmer a drawing of the lauded plough, saying: "I am the inventor of your favorite plough, and my name is —."

The astonished farmer shook the artist heartily by the hand, and invited him to call at the farm-house and make it his home as long as he liked.

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

ச. புத். சஞ். ச.] துஆசச (வரு). மாசி 19-22. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, February 22, 1844. [Vol. IV. No. 4.

இலங்கையின் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவர்கள்.

Translation of the article "Roman Catholics in Ceylon" on page 32.

இற்றைக்கொன்றரை வருடத்துக்கு முன் பின் கொழும்பிலுள்ள கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் அவர்களுடைய சுவாமியாருக்கும் நடந்துகொண்ட சச்சரவுக்காதிதோற்றம் யாதெனக் கூறுகில், சினைதேயத்திலே பதினாறு வருடக் காலமாகக் குருவாயிருந்த (மேல்) என்ற ஒரு பிரெஸ்பித்தேரலிக்கக் குருவானவர் தன் தேக சவுக்கியவீனத்தின்பொருட்டவலிடம் நின்று தான் பிறந்த ஊருக்குத் திரும்பிப்போகையில், மாலுதிலிலே கப்பற் சேதத்தை அடைந்ததினாலே அவ்விடத்தை விட்டலங்கையில் வந்து சேர்ந்தவுடனே தன்னுடனெடுத்த சுவாமியாராகிய சுகோதரர் தனக்குத் தவி செய்வார்களென்றெண்ணித் தனது எண்ணத்தை வெளிவிட அவர்கள் அவரை அவயரியாறதைசெய்துநிறிந்தனைபண்ணினார்கள். திருமட இவருக்குச் சுகம் வந்தவுடனே யோக்கிய பாக்கியமுள்ள கத்தோலிக்கரிற் சிலர் அவரிடத்தில் ஒரு நானூபத்தியத்தை அனுப்பி இலங்கையிலேதானே அவர் தங்களுக்குச் சுவாமியாயிருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டவிடத்தில், அவர் அக்கேள்விக்குச் சம்மதித்து முன்னிவலிடம் இருந்த விஸ்புவிடத்தில் தான் அவருக்குக் கிழாசத்தே சுவ ஊழியத்தைச் செய்யும்பொருட்டு உத்தரவுகிடைக்கவேண்டுமென்று மன்றாடிக்கேட்டும் அவர் அதற்கு இடங்கொடாமற் போனதினாலே கொழும்பிற் கிறிஸ்தவர்களில் மூவாயிரம் நாலாயிரம் பேர் ஒருமிக்கத் திரண்டு ஒரு மன்றாட்டுக் கடதாகிய எழுதிப் பாப்புவுக்கனுப்பி மேற்சொல்லப்பட்ட மேஸ்தர் (மேல்) என்பவர் தானே இலங்கையில் இருந்து தேவ ஊழியத்தை நடத்த அவருக்குத்தாரங்கிடைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதைத் தலைமையான சுவாமி அறிந்து சொல்லப்பட்ட (மேல்) என்பவர் திருச்சபையிலே சக்கரமேந்தெனும் ஞானஞ்ஞான தீவ்விய திரவியங்களைப் பரிமாறப்படுதென்று சொல்லி அவரை மறுத்தலைக்கவேதவாயிற்று. இப்படியெல்லாங் செய்ய வந்தது கேடுகேட்ட நகையினையுள்ள சுவாமியாருடைய மூட்டுச்சாட்டினாலே அன்றி மற்ரும்படியல்ல. இன்னும் இர்த்தச் சுவாமியாருக்கு விரோதமாக உண்டான உண்மையான சாட்டுண்ணவெனில், இவர்கள் தங்கள் பராயரிப்பின் கீழிருக்கப்பட்ட சபையாருக்கு ஞானோபதேசத்தை ஒருக்காலும் பண்ணுகிறதில்லை என்றும், பின்னகளைப் படிப்பிப்பதற்கவர்கள் யாதொரு நன் முயற்சி செய்கிறதில்லையென்றும், அவர்கள் அறியாமையுள்ளவர்களை மீரட்டித் தந்தரமாகக் கண பணங்களைச் சேர்த்து அதைக்கொண்டு தாங்கச் சம்பூரணமாய் நான்விடுவதுமன்றிக்கொளையிலுள்ள தங்கடையர் துச்சனங்களுக்கும் அனுப்புகிறார்களென்றும், தன்னயம்பற்றியவர்களேயல்லாமற் பிறாநயம் அவர்களிடத்தில் உள்ளவென்குதல்காணக்கிடையாதென்றும் ஒருவருஷத்தில், நூதூ.பவுண்காசைப் பலவகையாலுள் சேர்த்து அதை எண்ணத்துக்குச் செலவுபண்ணி வருகிறார்களென்பது ஒருவர்க்குத் தெரியாதென்றும், இன்னும் இவைபோன்ற அனேக உண்மையான சாட்டை இவர்களுக்கு விரோதமாக எழுதினார்கள். இவர்களுடைய நடை இவ்வளவு கேடுகேட்டதென்று டலா பழி தூற்றி இசுழ்ந்தேசியும் அவர்கள் அதற்கும் யாதொரு நியாயஞ் சொல்லக்கூடாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

மேற்சொல்லப்பட்ட கிறிஸ்தவர்கள் இது கருத்தைப்பற்றி என்னென்ன பிரயெத்தனம்பண்ணினார்களென்பதெமக்குத் தெரியாது. ஆகிலும் ஏரோப்பையிற் சுவாமியார் இலங்கைக்கு வர இருக்கிறார்களென்றும், கோவையில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்த சுவாமியார் தங்கள் அஞ்சாரிகள் புதியவர்கள் வரவைக் கண்டு தங்களை விட்டுப் போடுவார்களென்றெண்ணி அப்படிப் போகாமல் இன்னும் தங்களுடனே அண்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றவர்களுக்குப் பத்திசொல்லிவருகிறார்களென்றும், நாங்கள் முறைக்குறை கேள்விப்பட்டதுண்டு. துஆசசக ஆண்டு அற்பசி மாதம் 22, உய. திகதியிலும் ஒரு கொழும்பிற் கிறிஸ்தவர்கள் கொச்சியில் இருந்து சுவாமியார் தங்களுக்கு வருமட்டூ கூடான கூட்டத்தில் உண்டான தீர்மானமும் யோசனையுமென்னவெனில்,

சபையிலுண்டான கெட்டபரிமாற்றங்களை மாற்றித்திருத்தவும்

பாப்புவானவர் தங்களைத் "தமது பிள்ளைகள்" என்றழைத்துத் தமெல்தர் (மேல்) என்பவரைப்பற்றித் தாங்களனுப்பின கடதாகியவிடங்கிய மன்றாட்டுத்துக்கொதொரு நன்மறுமொழியனுப்பியவையாதுபோனதாலினமேல் அவருக்குத் தங்களுக்கும் யாதொரு சேர்மானமில்லாது பொகப்பண்ணவும், இப்பொழுதும் சந். சயித்தானு அந்தொனியே வென்னும் தங்கள் விஸ்புவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து மற்ருள் சுவாமியாருடன் சேர்மானமாயிருக்கில், இலங்கையிலுள்ள கத்தேவீக்கரணைகள் அறியாமையுடையவன் னும் சங்கிவிபுறப்பிணத்திறுக்கிக் கட்டியிருக்கும் மார்க்கத்தொழும்பென்னும்விலங்கை முறிக்கவேண்டுமென்றதாக நாங்கள் நிருபித்தசட்டர்கள் நிறைவேறுதென்றும், இப்பொழுது நாங்கள்விலங்கையிற் சுவாமியாரை விட்டுப்பிரிந்து பத்தியும் புத்தியும் குதியாயுள்ள சுவாமியாரைக் கொச்சியிலிருந்திவ்விடம் வரவிட்டுக்கும்படி கொச்சியிற் கவறணர் இப்பிஸ்க்கோப்பலவர்களுக்கொரு மன்றாட்டுக்கடதாகி அனுப்பவேண்டுமென்றும், சொல்லப்பட்ட கூட்டத்திலுண்டான யோசனையையுங் கருத்தையும் நிறைவேற்ற வழர்நியாயங் சனக்காட்டி மன்றாட்டுக்கடதாகியுமுதலும் கொம் பிறிமாறென்னும் காரியகாரரை நியமிக்கவுள் தீர்மானமாயிற்று.

அவர்கள்த மன்றாட்டுக்கடதாகியிற் குறைகூறியெழுதி அனுப்பிவைத்த பிரதான நியாயங்களைவெயெனில்—இத்திலவிருக்கப்பட்ட சுவாமியார் சபைக்கடுத்த காரியங்களில் யாதொருமுத்கின் தீர்த்தம்மிஷ்டப்படி செய்துவருகிறார்களென்றும், அவர்களுடைய காரியங்களினுள்ளுறையை ஆராய் துபார்க்கில் அவர்கள் குற்றச்சாட்டுக்குப் பிறதீங்கற்பட்டவர்களல்லவென்றும், ஞானஸ்நானம் மிகுதியும் குறைவென்றும், மார்க்கோபதேசங்களைச் சனங்களுக்குக் கேள்விமறுமொழியாய்ப்படிப்பிக்கிறதில்லையென்றும், கத்தாவில்க்கரில் மீயுதியானவர்களதுசரித்து வரும் மார்க்கத்தடங்கிய போதனைகளும் விசுவாசக் கோட்பாடுகளுக்குச் சற்றென்கினுள் தெரியவராதென்றும், சுகலர்க்குஞ் சுயாதிபதியாகிய ஆண்டவனுக்குள்ள விலட்சணங்களை எடுத்துத் தங்களுக்குக் கத்தவானருக்குத் தரித்துக்கொள்ளுகிறார்களென்றும், இலங்கைமுற்றுக்கும் ஒரே வித்தியாசமானதீரம் லதாபிக்கப்பட்டிருக்குதென்றும், கோவில்களிலே பிரசங்கம்பண்ணுகிறதில்லையென்றும், அப்படியெப்போவாகுதல் பண்ணும்வேனையிலும் ஆட்களைச் சுட்டிச்சுட்டி இசுழ்ந்தேசியுப் பேசுகிறார்களென்றும், இவ்விஸ்ப்பாடையைக் கற்கச் சுவாமியார் சற்றும் பிரயாசப்படுகிறதில்லையென்றும், வறியவர்களுக்குச் சவக்கிரியை செய்துகிறதில்லையென்றும், தங்கள் சபையாரைப் பராயரியாமற் சோம்புத்தென முற்றவர்களாயிருக்கிறார்களென்றும், நாறவ. கோவில்த்தவங்களால்வரும் வருமானத்தைப்பெற்றும் ஒரு கின்னக்காசென்குதல் பிறருக்கீகிறதில்லையென்றும், சாகிறவர்களுக்கவலதை கொடுக்கிறதில்லையென்றும், பணஞ்சேர்க்கிறதிலே அவர்கள் வீம்புள்ளவர்களென்றும், ஒருவன் வறியவனுயிருப்பதே அவனைச் சட்டைபண்ணுகிறதற்குத் தகுந்த நியாயமென்றும், அவனெவ்வீத கடமையைச் செய்யச்சொல்லி இர்த்துகேட்டாலும் அவர்கள் படிச்செய்யாமலவனை அவமதிப்பண்ணுகிறார்களென்றும், இவ்வீதமாயெல்லாவற்றையுமெழுதிக் கொச்சியிற் கவணர் இப்பிஸ்க்கோப்பல அவர்களுக்கனுப்பினார்கள். சொல்லப்பட்ட கிறிஸ்தவர்கள் கொஞ்சக்காலத்துக்குமுன்னே இலங்கைக் கொரு இவ்விஸ்ப்பு அல்லது ஐரிஸ்ப்புமையுஞ் சுவாமியாரையு மனுப்பவேண்டுமென்று சந். சபாப்புவுக்கனுப்பின மன்றாட்டத்துக்கிரண்டுவருட்க்காலமாக யாதொரு மறுமொழியும் வரா திருப்பதினாலே அவர்களிப்பொழுது தேவாலயமில்லாதவர்கள் போலும், சுவாமியில்லாதவர்கள் போலும், சக்கிரயேந்தில்லாதவர்கள் போலுமிருக்கிறுமென்று எழுதியிருக்கிறார்கள்.

மேற்கூறிய கூட்டம் வைத்ததின் பின், பிறகிட்ட, துஆசசக. ம் ஆண்டு மார்க்கி மாதம், ச. திகதியிலும் பிரசுரஞ்செய்யவான "கொழும்பு அப்பிசெவர்" எனும் பத்திரிகையிற் சந். எப். ஒருசியோ வட்டாச்சினி என்று பெர்கொண்ட சுவாமியானவர் மேற் சொல்லப்பட்ட கிறிஸ்தவர்கள் எடுத்துக் காட்டின சாட்டுக்களிற் சிலவற்றுக்கள் முற்றும் தப்பென்று வாதாடி மொழிந்ததுமன்

றி, இவ்வீதமாய்த் திருச்சபை ஒழுங்குகளுக்கு விரோதமாய்க் குற்றங்களைச் செய்தவர்க்கு சபையில் இருந்து முற்றும் விலக்கப்பட்டிருக்கப்பட்டு சாபத்துக்குப் போபத்துக்கு முளராவார்களென்றும் நிருபிக்கப்பட்ட கட்டளை முறைகளை ஒப்புக்கொள்ளாமல் மீறித் தள்ளினார்களென்று அந்தச் சபையார்களின் கவமதியாகவெழுதினார். அதன் பிறகு, டாக்டர் சே. வி. மிஸோ என்பவர், மார்சுமிமாதம், அ. திகதியிற் பிரசுரஞ்செய்த "ஒப்பேசவர்" என்ற பத்திரிகையில் மேற்சொல்லப்பட்டனோடு வட்டாச்சீனியென்பவர் எடுத்துக் காட்டின விவரனை தீயிப்புகளைத் திக்காரம்பண்ணி மன்றாட்டுக் கடதாகியில் அக்கிளிஸ்தைக்கள் எழுதின காரியங்களை வலம் முற்றுள் சத்தியமென்றும், சைவகளைத் தாமே கண்ணாக்கி கண்டுக் காதாரக்கேட்டும் இருக்கிறார்கள் என்று வெகு வெகு உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டியுள் சொல்லப்பட்ட வட்டாச்சீனியென்பவர் அவர்களைச் சற்றும் ஒப்புக்கொள்ளாமல், டாக்டர் சே. வி. மிஸோ என்பவருக்கு விரோதமாயெழுதும் இவரும் இவர் கூட்டாளிகளும் பித்தலாட்டக்கொண்டினமேற் பித்தமும் அநர்த்தமான எழுத்துக்களை எழுதாமலும் கிஞ்சித்தவமான கூட்டங்களைக் கூடாமலும் இருக்கின்றன இவ்வருடம்தை மாதம், யக். ம. திகதியிற் பயிர்வகம்பண்ணப்பட்ட "அப்பேசுரி" ரேசியா வட்டாச்சீனி என்பவர் எழுதியவர்களைக் கடிந்தகொண்டார். இவ்வருவருடைய எழுத்திலும் எது மெய் எது பொய்யென்று சனங்களை அங்கையினெல்லிக்கனிபோலத் துராய்ப்பரமாயிவார்கள்.

கொழும்புச் சுவாமியார் எல்லாருமானபங்கப்பட்டுச் சபையாருக்கு விரோதமாய் நின்றும், பிறகிட்ட அற்புகி மாதம், உய திகதி கூடான கூட்டத்தில் எடுத்துக் காட்டின நியாயங்களை வைத்தெழுதிய மன்றாட்டுக் கடதாகியைக் கொச்சியிற் கவரணா இப்பிலக் கோப்பலவர்களுக்கு அப்பவரவர்களுடைய சம்மதிப்படி கொழும்புப் பட்டினத்திற் கத்தோலிக்க மிக்பொனுக்கெல்லா முதற்கொடும், இவங்கைக்கும் அதைச் சூழ்ந்த நாடு நகரங்களினத்திற்கும் கொழும்பினவராகவும், வைக்கர் சென்றைவராகவும் இருந்து தேவபணியிடையை நடத்திவரவும், சங். பிதாகானோஸ பிருன் கின்கோ ரெட்டிபிக்கல உ அல்லீதா என்பவரையும் அவருடனே கூடவேருரு தகுமான புத்தகங்களை காரணியும் அனுப்பினார். இவர்கள் இருவரும் இரத்த மாதம், ச. திகதியில்கொழும்பில் வந்திறங்கினவுடனே இவர்கள் வரவைக் காத்திருந்த சபையார் மனக்கிழ்ச்சியொன்றையும், அவ்விடத்துச் சுவாமியார் மனமடிவுற்றுச் சஞ்சலப்படவும் ஏதுவாயிற்று. மேலும் இவர்கள் இருவரும் கொண்டு வந்த உத்தார நிருபத்தின்படி, ஆதாரக. ஆண்டு கத்திரை மாதம், உச. திகதியைக்கொண்ட உத்தார நிருபமும், அதற்கு முன்னும் பின்னும் இத்தாலிய, பிரான்ஸ், ஐரல்சு குருமார் முதலியோரகனாற் கள்ள யோசனைக் கருத்துடன் நிருபித்து வைத்த பித்தலாட்டமான உத்தார நிருபங்களும் இத்தால் அழிக்கப்பட்டபோயிற்றென்றும் உத்தாரன். ஆகையார் சொல்லப்பட்ட அல்லீதா சுவாமியார் என்றவர் மற்றுள் சுவாமியாருடைய தத்துவமு மறுமதியுமின்றித் தாமே இந்த இவங்கைத்தீவில் இவ்வாபிக்கப்பட்ட சபையாருடைய கவலை காரியங்களை நடத்தவும் ஒழுங்குபடுத்தவும் தத்துவங்கொண்டிருக்கிறாரென்று தெரிய வருகின்றது.

காரியம் இப்படி இருக்கையில், கொழும்பிலும் மற்றெவ்விடங்களிலும் வெகு காலமாக இருந்து தங்கள் அரசாட்சியை வலுமையாகச் செலுத்திக் கன பணத்தைச் சேகரித்த சுவாமியார் தாங்கள் அடைந்து யோக்கியமாய் வாழ்ந்து சீரித்துவந்த பெறுபேறுகளை யாதொரு பிணக்கின்றி வெகுவாய் மனமடிவுறால் மறுபேறுகையிற் கொடுத்துப்போவார்களென்று காதத்திருக்க இடமில்லை. இதைப் பற்றி வெகு வெகு தொந்தரவுகளும் மாறுபாடுகளும் நடக்குமென்று காத்திருக்கவேண்டியிருக்குது. ஆகையால், இத்தீவற் சுவாமியார் எழுமபிக் கொச்சியிற் கவரணா இப்பிலக் கோப்பலவர்க்குத் தங்கள் அரசாட்சியில் யாதொரு உரிமை உடல் தையிலையென்ற தட்டிப்பு புதிதாய் வந்த சுவாமியாரை அவமரியாணைப்பண்ணி அவர்கள் கொண்டுவந்த தத்துவசாதனமுமொன்றுக்கும் பெருதென்று சொல்ல அவர்களைத் தள்ளிவிடத்தனிவார்களென்றெண்ணியிருக்கிறோம்.

கத்தோலிக்கத் திருச்சபையில் யாதொரு பிரிவினை பிணக்கு இல்லையென்றும் புத்தொழுப்பெட்டு மாரக்கம் பற்பலவாய்த் தகர்த்து பிரிந்ததென்றும் வீம்பு பேசுவருகிற கத்தோலிக்கரிச்சணமே தொடங்கித் தங்கள் திருச்சபையொற்றுமையுள்ளதாயிருக்கக் கொள்ள இவ்வளவு பிரிவினைகளுண்டுபட்டதென்பதை யுமபு

ட்டெஸ்டாண்டுக் கிறிஸ்தவர்கள் அற்பன் காரியத்திற் சற்றே பிரிவுப்பட்டவர்களாயிருந்தும் பரிசுத்த தேவ வசனத்தையே எவ்வுமிடமாய்ப் பரப்பிச் சகல சீவாத்துமாக்களுக்குள் சுவீசேஷிட்டுக்கிற நற்செய்தியை அறிவிக்கும்பொருட்டு அவர்கள் தங்கள் செவபதப்புகளினாலும் கிறிஸ்தவ சாத்தினாலும் ஆவியின் தன்மையிற் சகலருமொற்றுமைகொள்ளும் விதத்தையுட்படித்தறிந்துகொள்வதும் நிறி அத்துடனே சபையொழுங்குக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டுமென வற்புறுத்துஞ் சுவாமியாரத்தைத் தங்கடங்கணடையிலே காட்டுவார்களோவென்பதையுந் தேர்ந்துபார்த்தறியுங்கள்.

மேற் கூறப்பட்ட காரியமுமுவதை யுமெடுத்துத் தொகுத்துத் துணர்ந்து கிள்கிள்கில், அதிற் கத்தோலிக்கர் மாத்திரமல்ல மற்றெவரும் பிரதானமாய்ச் சத்தியத்துக்குச் சினேகியர்களாயிருக்கப்பட்ட சகலரும் பிரியங்கொள்ளவேண்டியது. இவங்கையிலும் மற்றெவ்விடங்களிலுஞ் சிதறியிருக்கும் கத்தோலிக்கர் சந்தப்பாப்புலின் தத்துவத்துக்கெதிர்த்து நிற்பார்களேயாகில், அவர்கள் தங்கடங்கள் சுவாமியாருக்குக் கீழே போக்கிவித்தனமாய் அடிமைப்பட்டிருந்த மயக்கத்தை விட்டோய்ந்து மதிதெளிந்து பதினாறு கீமேக்கோறியென்ற பாப்பு மதியங்கி மதியங்கென்றும் முற்றுந் தப்பென்றும், பித்தலாட்டமென்றும் தப்பாப் பொழிந்த பிரகாரம் மனோசாட்சியைக் கட்டுப்படுத்தி அடக்கிக்கொள்ளாமல் இட்டமாய்ச் சீலிக்கிற தற்குப் போதிய தத்துவத்தை யுட்கொண்டிருப்பார்களென்பதற்கையெல்லாம்—இன்னும் கத்தோலிக்கர்கள் தங்களைப் பாசாண்டமென்றும், பதிதென்றும், நலுணையென்று சொல்லப்படும் மட்டின் ஆத் தருக்கும், நினைத்தையெடுத்து இட்டமாய் முட்டுப்பாடின்றிச் செப்ப இடங்கொடுக்கும் பெரிய விற்றிருளியாவின் புறொடெஸ்டாண்டு இராச்சியத்தாருக்கும் அவர்கள் நன்றியறிவுற்றவர்களாயிருக்கவேண்டியது.

இவங்கையிற் கத்தோலிக்கர் தாங்கள் நாட்கத்தேயுடைய ஆசிரிக்கும் உதவியொத்தாசையைப் பெற்றுக்கொண்டதாற்சுகவருத்திப்போவார்களோ? என்பது கேள்வி. இத்தைப்பற்றிச் சொழும்பிற் "பிறென்று" "Friend" என்ற எட்டிற்றர் சொல்வதென்றவெனில் "இவர்கள் கேட்டுக்கேள்வி கிடைக்குமென்று காத்திருக்கில் நம்பிக்கையற்றுத் துயரப்படுவார்களென்றென்கிறோம். பாப்புமாதஞ் சீரிருந்தி யோக்கியமுள்ளதாய் வருமென்றிருக்கிற தெவ்வீதமேயான இவையெல்லாமபழுத்து வாடிச்சொரிந்து பட்டிலிழப்போகிற ஒரு விருட்சத்திற்களியைப் பிடுங்கக்கையெ நீட்டினதுபோலவருக்கும். இவர்கள் அந்த மன்றாட்டுக் கடதாகியில் எழுதியனுப்பின குறைகளின்னும் நிறைவறவல்ல சத்தவசுவாசத்தை அவர்கள் உட்கொண்டாலெயன்றி மற்றும் படி அவர்கள் குறைவுகள் நிறைவேறவேமாட்டாது. ஒரே மத்தியஸ்தன் மூலமாக ஆண்டவன் வழிகாட்டவேண்டுமென்று அவர் நன்னையிக்கை அவர்கள் கொள்ளவேண்டுமென்று நாங்கள் அல்லார்களுக்குப் புத்திசொல்லுகிறோம். இத்தே நாம் அவர்களுக்குச் செய்யும் நன்மை. இரத்தச்சாட்சியாக மரித்தவர்கள் எவகளுக்கு ஒரு வீண்பாலினையான நன்மைப் பேறுகளைத் தந்துபோகவில்லை. நாங்கள் பாவப்பிராயச்சித்தத்தைப் பணத்துக்கு விந்கவுமில்லை. சில அநர்த்தமான தப்பத்தைக்கொண்டு மனிதர் சொல்லாப்புச்செய்ய இடங்கொடுக்கிறதும், ஆனாலும் நாங்கள் கிறிஸ்துநாதரண்டைக்குப் பாலிகளை நடத்தக்கூடும். வெதவசனங்காட்டுகிற வழியிற் செல்வது பிரயாசமாயிருந்த லும் அதிற் கூறிய தீவ்வியகற்பனைகளை எவன் தீர்க்கமாய்க் கைக்கொள்ளுகிறாளு அவனே செல்வம்பொழியுஞ் சிவகாரவனமாகிய தேவ பதவியைச் சேர்ந்தவன் துக்கொள்வான்."

Answer to the Arithmetical Query propounded in No. 3, Vol. iv, page 28.
தாரகை ச. புத். க. சஞ்சிகையற்றிக் கட்ட கணக்கு வலுவிற் குவிலையாவது.
அதுபது படிநெல்லில், நய. படியைப் பணம், க. க்கு மூன்றுபடி வீதமாயும் ஒழிந்த, நய. படியைப் பணம், க. க்கு இரண்டு படிவீதமாயும் வற்றுக்கண்டதொகை இருபத்தைந்தாயிருக்கும், மேற்படி, கூய. படிநெலைப்பணம், உ. க்கு ஐந்துபடி வீதமாய்விற்றபோது மேலத்தொகைக்கு ஒருபணங்குறைய வந்தவகை எப்படியெனில்,
பணம், க. க்கு மூன்றுபடி வீதமாய் விற்ற பத்துத் தொகுதியானபதுபடி நெல்லுடன் பணம், க. க்கு, உ. படிவீதமாய்விற்ற, யக். தொகுதியானபதுபடி படிநெலைக்கலந்துபணம், உ. க்கு

டு. படி வீதமாய்விற்றபோது ய தொகுதியாய் நின்ற நெல்லுடன்
யடு, தொகுதியாய்நின்ற நெலவிற்ப்பு. தொகுதியுள் சேர்ந்து பண
ம் உ. க்கு டு. படிவீதமாகவிலைப்பட்டுப்போக, ஒழிந்த ஐந்து தொ
குதியும் பணம் உ. க்கு உ. படிவீதமாய் முன்னேவைப்பட்டுப் பி
ன்பு பணம் உ. க்கு டு. படிவீதமாய் விலைப்பட்டபடியால் முன் டு.
பணமும் பின் ச. பணமுமாய் விலைப்பட்டு ச. பணக் குறையவளர் த
வாயு.

வேறேர் வினா.

An Arithmetical Query.

ஒரு தட்டான் சிலகளுக்கு பொல்லை நிறையறியும்படி ஒரு தரா
சுத்தடிவப்பொண்ணையும், எதிர்த்தட்டிலே சில களுக்கு கற்களை
புயிட்டபோது தராசு நாச்சுமனிலே நிலவாததைக் கண்டு வே
றெருகளுக்கு கலையெடுத்துப் பொன்னிருந்த தட்டிலிட்டபோ
து அவ்விரண்டுக்கூட எதிர்த்தட்டிற் கலவலுக்கு ஐந்திலொருபங்கு
ம், அக்களஞ்சுக் கலவையெடுத்து மறுதட்டிலிட்டபோது அவ்விரண்
டுங் கூட எதிர்த்தட்டிக்கு ஏழுபங்கென்று கண்டான். பின்
பொன் எத்தனை களுக்கு?

Batticotta Seminary, }
15th Feb. 1844. }

A. ARNOLD.

To the Editor of the "Morning Star."

Answer to the question proposed by F. Silva Padrupulley in No. 23, page 240.

Take the least common multiple to the number 12 of the king's children; then, 27,720 of pagodas will be the portion of the king's elder son, and so you may proceed to find the rest by dividing, according to their rate, this common multiple thus found.

An answer to the following question is desired.

What sum will one penny amount to in eleven thousand, eleven hundred and eleven years at six per cent in simple and compound interest?

Kanavaka, 25th December, 1842.

CANDON POODEN.

Answer to the question on Surveying proposed by a Walligamo Surveyor in Vol. III. page 235.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR,

Let x and y be equal to the number of yards in the sides; therefore xy equal to the area; and $192 \div 79 : xy :: xy : xy + 900$; therefore, $x^2 y = 192 \div 79. xy + 172800 \div 79$; by transposition $x^2 y - 192 \div 79. xy = 172800 \div 79$; resolving by quadratic equation $xy - 96 \div 79 = 3696 \div 79$; therefore, $xy = 48$, which answers the condition of the problem.

Again, $10 : x + y :: x + y : x + y + 900$; therefore $(x + y)^2 = 10(x + y) + 9000$; by transposition $(x + y)^2 - 10(x + y) = 9000$; resolving by quadratic equation $x + y - 5 = 95$; therefore, $x + y = 100$; but $2xy = 96$; therefore by addition and subtraction, $x^2 + 2xy + y^2 = 196$, and $x + y = 14$, and $x - y = 2$; therefore $x = 8$, $y = 6$; but the positive values which are given here, will only answer the conditions; and the area is 48 square yards.

Averankal, Dec. 22. 1843.

D. RIGGS.

உதயதாரைக்க்க்கிப்பரே,

கரியபுத்தியுள் காரியத்தியுள் வீரியசுத்தியுள் சீரியபுத்தியும்
பிருந்த பாங்கியுள் தருந்த யோக்கியமும் புகழ்தற்குரிய அரிய
பெரிய நூதனலெலைமுடையராய் இவ்வலகத்தோங்கி விளங்
கும் இங்கிலீசு காரர் இந்தியா முப்பாண தேசத்தை ஒப்புக்கொண்
ட ஆண்டு, மாதம், திகதி, கிழமை, யாவை? என்பதற்கு இவ்வாறு
மோர் வினாவொடுவன அட்டகாசுஞ் செய்யாதறிந்தோர் கூறும்
விடையைத் தங்கள் பத்திரிகையென்னுந் தூதலால் அடியெற்குண
ர் த்த மிகவும் தாழ்மையாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

து அராசசம் ஓடு தை மாதம் கூற்து. இப்படிக்கு
ஓர்ம ஓக்கல்.

பத்திராதிபருத்தரம்.

துளாஅஉ. ஆண்டு. தை மீ. மக. து. திருக்கொண்டை இங்கிலீ
சு காரரார் பிடிப்பட்டும், அந்த ஆண்டில் ஆவணி மீ. நக. து. பி
ருஞ்சிக்காரர் பிடுங்கிக்கொண்டும், திரும்பவும் இங்கிலீசு காரர் அத்
தை தூளாகுண்டு ஆண்டு ஆவணி மீ. உசு. தேதி பிடித்துக்கொ
ண்டார்கள். தூளாகுண்டு மடிகி மீ. மசு. தேதி இங்கிலீசு
காரரார் கொழுப்புப்பட்டினம் பிடிப்பட்டது. கண்டநாடுகளில்
இங்கிலீசு காரருடைய இராக்கியபாரம் து அராபிடு. ஆண்டு பைன்
குனி மீ. உ. தேதி மும்முரமாய் இலதிரபட்டத் தொடங்கி
ற்று.

To the Editor of the Morning Star.

SIR,

Deeming it expedient to write a few remarks on the subject of slander and detraction, I beg you will give insertion to the same in your widely circulated periodical.

There are many in this sinful world, who employ their utmost to injure the edges of a man's credit, and clip away the borders of his good name, by accusing him of covetousness, of double-dealing, of being a hypocrite in religion, or of being a bad character, &c. then the slander goes abroad, producing an unfavourable and indelible impression upon the minds of those who do not know the injured individual, and thus the slanderer ingratiate himself with those who delight in the injury indicted upon one, it may be, whom they envy and hate. The evils resulting from this hateful and debasing practice are many. What havoc has the slanderer made upon private character? How many persons of long established integrity, with endowments suited to render them eminently useful in all stations of life and under all circumstances, have been made the object of suspicion, then shunned and ultimately ruined. It was an evil tongue which first set Naboth on high, and then prematurely and unexpectedly murdered him; the slander, which is called the production of an evil tongue, robbed Mephiboseth at once of his long established reputation and of his property which he earned to the enjoyment of his and his family's interest; this cast Jeremiah into a dungeon, and Daniel into a den of roaring lions, but God upheld him and preserved him to magnify his name before his enemies whose bones were broken to pieces. It was the pre-eminently great Boerhaave, endowed with mental parts which gave all his opponents a proof of his erudition and ability who, when he had gone to obtain his licence to preach, was utterly frustrated in his pious purpose, by the slander of an insignificant person, who had become his mortal and inveterate enemy from mortified pride. In how many cases has it severed parent from child, brother from brother, husband from wife, companion from his fellow-mate, pastor from the church, and master from the servant, and made irreconcilable foes of those who were before most tenderly attached.

There is a more secret conveyance of slander, and that is, by backbiting, whispering, and carrying up and down of tales, like those busy tongues: Jer. xx. 10, that would fain find or make themselves some employment, saying, "Report and we will report:" and so false and slanderous rumour shall, like the river Nile, spread over the whole land, and yet the head of it be never known; it shall pass on to the indelible blot and infamy of thy neighbour while the first author of it lies hid and concealed in the crowd. Against this sort of men, Solomon in his book of Proverbs is very severe: "The words of a tale-bearer are as wounds;" "a whisperer separates chief friends." He is, as it were, the devil's interpreter, between them both, and goes to one and buzzeth in his ear what such a one said of him although it be false, and when he hath by this means got some angry speeches from him, goes and reports them back to the other, and so, by his wicked breath blows up the coals of strife between them. Information communicated for the real purpose of warning or cautioning is not slander.

The wrestlers in the Olympic Games did not put the crown upon their own heads, but upon the heads of others. If thou wouldst not be guilty of slander, be not busy in other men's affairs; keep thine eyes within doors and thy thoughts at home; inquire not what others say nor what others do, but look to thine own affairs first, and guide them with discretion. Do not go up hither and thither; thou hast work enough at home, within thine own doors, in thine own heart, and in thine own house; and if thou art careful to manage that well, thou wilt scarce have either time or inclination to receive or divulge bad reports of others. Be frequent reflecting upon thine own miscarriages, or proneness to fall into the same or greater faults; when thou hearest or knowest of a sin committed by another, look backwards upon thine own life and reform thyself: canst thou find no blots in thy copy? Is the whole course of thy life fair written upon thy conscience? If not, how canst thou with any modesty upbraid thy brother with his miscarriages, when thou thyself hast been guilty of the like or greater? I think our shame for our own sins should be a covering for our brother's. Go, learn a lesson of charity, not of Solomon, nor of Paul, nor of James, nor of Christ, but in the school of the wise Milesian whose maxim,—afterwards consecrated at the Delphic oracle, was "know thyself."

If you would not be guilty of slander, listen not to those who are slanderers and detractors; lend not your ears to those who go about with tales, whose idle business it is to tell news of this man and another. If the slanderer brings thee one story, thou wilt think it incivility not to repay him with another, and thus roving over the whole country, accusing this man, condemning another, suspecting a third, and speaking evil of all. If any slanderers haunt thee, do not listen to their detractions, but sharply reprove them. If you countenance the slanderer, or listen to the tales of tale-bearers, the correctness of this declaration will be fully realized in you: "If a ruler hearken to lies all his servants are wicked."

Manepy, Jan. 20th, 1844.

Yours truly,

W. H. W.

BOOKS ON SALE.

The following Books may be had on application at the American Mission Press, Manepy, Jaffna.

	£ s. d.
The Scriptures in English (from 4 to 32 mo. size)	
New Testaments, (large and small)	
The Scriptures in Tamil	
New Testaments in Tamil	
Different portions of the Scriptures in do.	
New Testament and Psalms in Portuguese	
English and Tamil Tracts (a great variety)	
The Bible in English with Scott's Commentary 6 vols. price	2 16 8
“ “ “ “ 3 vols. “	1 10 0
Religious Encyclopedia	1 2 6
Webster's School Dictionary	0 2 0
First, Second, and Third reading books of the American Sabbath School Union	
Questions on the same	
A variety of sabbath-school library books	
SCHOOL BOOKS.	
ENGLISH.—English Instructor, No. I. pp. 36, 18 mo. price	2
“ “ No. II. pp. 72, 18 mo. “	3
“ “ No. III. pp. 192, 12 mo. “	1
Selections of Poetry pp. 104, 18 mo. “	1 3
Hindu Traveller pp. 170, 12 mo. “	1 3
Principles of Geography pp. 36, 18 mo. “	3
“ Grammar pp. 54, 18 mo. “	3
“ Law pp. 65, 18 mo. “	3
Elements of Natural Philosophy and N. History pp. 100, 12 mo.	1
Geography of Hindustan (in the Press) pp. 147, 12 mo.	3
First Lessons in English and Tamil, part I. pp. 64, 16 mo.	4
“ “ part II. pp. 95, 16 mo.	2
Phrase Book pp. 372, 16 mo.	2
Tamil Proverbs, with their translation	2 6
English and Tamil Dictionary (in the Press) 8 vo.	2
TAMIL.—Tamil Instructor, No. I. pp. 24, 18 mo.	2
“ “ No. II. pp. 24, 18 mo.	3
“ “ No. III. pp. 75, 18 mo.	3
“ “ No. IV. pp. 103, 18 mo.	9
“ “ No. V. pp. 186, 18 mo.	3
Abridgement of Tamil Grammar pp. 44, 18 mo.	4
Negandu, pp. 96, 18 mo.	2
Negandu with explanation, pp. 171, 8 vo.	10
Tamil Dictionary pp. 771, 8 vo.	1
Indian Pilgrim, pp. 159, 12 mo.	1
Geography of India, pp. 213, 12 mo.	4
Morning Star, Vol. I. II. and III. each	9
Treatise on Justification by Faith, pp. 163, 12 mo.	9
A set of Books with raised letters, such as are used for teaching the Blind.	

The School Books above enumerated, may also be obtained of Rev. P. PERCIVAL, Jaffna; Rev. G. HOLE, Trincomalie; Rev. N. M. CRANE, Madura; Rev. P. BATCHELOR, Negapatam; and P. R. HUNT, Esq. Madras.

ENGLISH AND TAMIL DICTIONARY.

TO BE PUBLISHED IN MARCH NEXT.

THIS work was commenced by the late Rev. JOSEPH KNIGHT, Church Missionary in Ceylon, who collected a large part of the materials for it—as also for a complete Tamil and English Dictionary—and superintended the printing of more than 100 pages. His character as a correct Tamil scholar insures to the work, so far as prosecuted by him, real value. After his decease, it was committed to other competent hands, aided by the best Native assistants which could be obtained.

The Dictionary is arranged on the plan of giving the meaning of each word in its different uses and connections, illustrated by examples; and it will be, though commenced as a Manual for Schools, a complete English and Tamil Lexicon.

It will contain about 850 pages octavo, printed on good paper. price 7 Rupees per copy in calf 6 do. do. sheep.

N. B.—To those who take 10 copies or more a discount of 10 per cent will be allowed.

Subscriptions will be received at the American Mission Press, Madras; at the American Mission Press, Jaffna, Ceylon; and of Rev. N. M. CRANE, Madara.

WANTED

To contract for 60,000 *Coast Tiles*; also for 2,000 bushels of *Chunam*, to be delivered at Manepy. Inquire at this office.

FOR SALE

Founts of L. Primer and Minion English type—half-worn. Address the superintendent of the American Mission Press, Jaffna.

TAMIL CALENDAR FOR 1844-5.

PUBLISHED BY THE JAFFNA RELIGIOUS TRACT SOCIETY.

The above work is in the Press, and will be published the latter part of next month. Orders may be addressed to Mr. E. S. MINOR, Jaffna.

Price of the work 3d. per single copy; 15s. per 100 copies.

ACKNOWLEDGEMENT.—Received of Mr. P. Canjamanaderpully by paid Messrs. P. B. Fernando and Son £ 3.

மாகி மாதம்.

சாதிஸ். மாகிஸ். மக ந்து—முதல் பங்குனி ஸ். மக து—வரை.

E. Date.	வாரம்.	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்	கரணம்.
26	மக	தி	ரோ குசு11	அ கு011	வை மந வி யஅ1
27	யஎ	செ	மி கூய	ந குசு11	வி மந11 பா உஉ1
28	யஅ	பு	மி க11	த குஎ	யி மந11 தை உச111
29	யசு	வி	தி ச	ஏ குஅ11	ஆ மஉ1 வ உஎ11
MAR.					
1	உய	வெ	ப அ	து குஉ11	சவு ம1 ப உஅ11
2	உக	ச	நு கூ11	தி குஎ11	சொ எ11 கவு உஅ
3	உஉ	கு	ஆ கூ11	ச குநு	அ ந11 கா உகூ1
4	உந	ந	ம அ111	0 குசு111	தி குந வி உக11
5	உச	செ	நு கூ111	பி சஎ11	கு சசு11 பா மகூ11
6	உடு	பு	உ ச	து சஉ1	க நகூ111 தை மடு
7	உசு	வ	அ 111	தி நகூ111	வி நஉ வ கூ11
8	உஎ	வெ	கூ குஉ11	ச நக	து உச111 ப சபரஉஎ
9	உஅ	ச	வி சஅ11	ப உடு1	வி யஎ தை உடு1
10	உகூ	கு	அ சடு	ஷி யகூ11	அ கூ11 வ யகூ11
11	நவ	ந	கூ சசு1	ஸி யச	வ க11 ப யச

திங்கட்கிழமைச் சங்கிபாந்தி நாடி, சக. வனாடி, யக. வ மீனவ.

CONTENTS.

Beschi's Spiritual Instruction	29	part of the xvi. Chapter of St. Matthew	36
Christian Poetry	30	Durable knowledge	ib.
Pancha-Tantra-Katei	ib.	Genius versus Labour	ib.
Duties of Attorneys	31, 36	Answer to the Arithmetical query	38
Shrewdness of a Mexican		An arithmetical Query	39
Viceroy	32, 36	An answer to the question on Surveying	ib.
Roman Catholics of Ceylon	32, 37	Slander and Detraction	39
General Assembly's Institution at Calcutta	33	When was the island of Ceylon ceded to the British arms	ib.
What is Hinduism	ib.	Notices and Panchangam	40
Summary of Intelligence	ib.		
Brief Sketch of Kandy	35		
Poetry—A paraphrase on the latter			